MOARTEA DOCTORULUI ISLAND

— “The Death of Dr. Island” 1970 —

de Gene Wolfe

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

I have desired to go
Where sprîngs not fail.
To fields flies no sharp and sided hail
And a few lilies blew.
And I have asked to be
Where no storms come,
Where the green swell is
in the havens dumb,
And oul of the swing of the sea.

Gerard Manley Hopkins

Un grăunte de nisip, balansându-se pe marginea gropii, tremură şi căzu înăuntru; furios, leul-furnicilor îl azvârli iarăşi afară. Pentru moment domni liniştea. Apoi întreaga groapă plus un metru pătrat de nisip din jurul ei, se mişcară ameţitor, în vreme ce doi cocotieri se aplecară să privească. Nisipul se ridică, pivotând pe o margine, şi apăru capul acoperit de cicatrici al unui băiat - ţepii scurţi de păr castaniu ameninţau să şteargă urmele cusăturilor; se opri, cu ochii lărgiţi, hipnotic de întunecaţi, gâtul fiindu-i acolo unde stătuse leul-furnicilor; apoi, parcă îmboldit de dedesubt, sări în sus şi pe plajă se răsuci şi lovi nisipul cu piciorul, azvârlindu-l în tambuchiul negru din care ieşise. Acesta se trânti închizându-se. Băiatul avea vreo paisprezece ani.

Un timp rămase ghemuit, scurmând nisipul şi încercând să găsească uşa. La o adâncime de câţiva centimetri, mâinile lui întâlniră un material solid, zgrunţuros, care, deşi nici beton, nici gresie, cumula calităţile ambelor - un plastic organic umplut cu nisip. Îşi însângera degetele pe el, dar nu putu găsi marginile chepengului.

După aceea se sculă şi privi în jur, cu capul mişcându-se fără întrerupere, aşa cum fac unele reptile - înainte şi înapoi, fără pauze la capătul mişcărilor. O făcea permanent, fără încetare - întotdeauna - şi pentru acest motiv nu va fi deseori descris din nou, tot aşa cum nu se va menţiona că respira. Respira; şi, în timpul acesta, capul, ridicat aidoma celui al unui şarpe, se întorcea dintr-o parte în cealaltă. Băiatul era slăbuţ şi gol precum o broască.

În faţa lui, nisipul cobora lin spre apa de safir; pe plajă erau cocotieri şi scoici şi un crab jucăuş care alerga după creasta înaltă cât un deget a fiecărui val ce murea pe ţărm. În

spatele lui erau doar palmieri şi nisip pe o mare distanţă, palmieri crescând tot mai apropiaţi, pe măsură ce se îndepărtau de apă, până ce pădurea trunchiurilor ca nişte coloane părea arhitecturală; aidoma unui labirint de palat, devenind, pe măsură ce se dezvolta, tot mai ornat cu plante agăţătoare şi liane, cu frunze verzi, stacojii şi galbene, palmieri amestecaţi cu bambuşi şi foioase, pătaţi cu orhidee înflăcărate până ce, aproape de limita vederii, totul se sfârşea într-un zid smălţuit, a cărui culoare predominantă era verde închis.

Băiatul porni către plajă şi o străbătu, până intră până la genunchi într-o apă caldă ca sângele. Îşi cufundă degetele în ea şi o gustă - era dulce, fără nici o urmă a dezinfectantelor cu care era obişnuit. Ieşi din apă şi se aşeză pe nisip la vreo cinci metri de urmele valurilor şi, după zece minute, timp în care nu auzi decât vântul şi murmurul talazurilor, îşi lăsă capul pe spate şi începu să urle. Răcnetele lui erau ascuţite, şi fiecare răsuflare se încheia printr-o notă bolborosită, plângăreaţă, după care venea icnetul sec, aspru, al următoarei inspiraţii. Odată zbierase în felul acesta, fără încetare, timp de paisprezece ore şi douăzeci şi două de minute, după care o infirmieră îi făcuse o injecţie fără să aştepte permisiunea medicului.

După o vreme, băiatul se opri - nu pentru că ar fi obosit, ci pentru a asculta mai bine. Continua să se audă doar şuieratul vântului prin ramurile palmieriior şi murmurul valurilor, totuşi i se părea că auzise un glas. Băiatul putea fî tăcut, aşa cum putea fi şi gălăgios, şi acum era tăcut, cu mâna stângă prefirând nisip alb, pur precum sarea, printre degete, iar cu cea dreaptă azvârlind pietricele în apă, aidoma unor mărgele din corali.

— *Ascultă-mă*, spuneau valurile. *Ascultă-mă*. *Ascultă-mă*.

— Te ascult, zise băiatul,

— *Bine*, spuseră valurile şi, încetişor, se îngânară: *Bine, bine, bine*.

Băiatul ridică din umeri

— Cum să-ţi spun? întrebară valurile.

— Mă numesc Nicholas Kenneth de Vore.

— *Nick, Nick*… *Nick*?

Băiatul se sculă şi, întorcând spatele oceanului, porni spre interior. Când se îndepărtase într-atât încât nu mai vedea apa, găsi un cocotier strâmb şi aplecat, legănându-se printre

tovarăşii săi precum dâra suflată de vânt a unui reactor care urcă. După ce-i pipăi scoarţa aspră cu ambele mâini, băiatul începu să se caţăre; nu se pricepea şi suia încet şi puţin stângaci, însă trupul lui era uşor şi puternic. În cele din urmă ajunse în vârf şi sperie maimuţele cafenii de pluş de acolo, care fugiră pălăvrăgind în alţi arbori, lăsându-l să se cuibărească singur printre ramuri şi nucile verzi.

— Sunt şi aici, spuse o voce din cocotier.

— Aha, încuviinţă băiatul, care privea cerul de safir legănându-se hăt deasupra lui.

— Îţi voi spune Nicholas.

— Pot vedea oceanul, zise băiatul.

— Ştii cum mă cheamă?

Băiatul nu răspunse. Dedesubtul lui, tulpina lungă, lungă a arborelui deformat se legănă uşor.

— Toţi prietenii îmi spun doctorul Island.

— Eu n-o să-ţi zic aşa, rosti băiatul.

— Adică vrei să spui că nu eşti prietenul meu.

Un pescăruş ţipă.

— Totuşi, eu te socotesc prietenul meu. Tu poţi spune că nu sunt al tău, dar eu spun ca tu eşti al meu. Îmi place de tine, Nicholas şi te voi trata ca pe un prieten.

— Eşti o maşină, o persoană sau un comitet? întrebă băiatul,

— Sunt toate acestea şi mai mult. Eu sunt duhul insulei[1], spiritul ei tutelar.

— Rahat.

— Acum, că am făcut prezentările, ai prefera să te las singur?

Din nou, băiatul nu răspunse.

— Poate că doreşti să fii singur cu gândurile tale. Aş vrea să-ţi spun că astăzi am progresat mult mai mult decât anticipam. Cred că ne vom înţelege foarte bine.

După cincisprezece minute sau mai mult, băiatul întrebă:

— De unde vine lumina?

Nu-i răspunse nimeni. Băiatul mai aşteptă un timp, apoi coborî, dându-şi drumul de la vreo cinci metri înălţime şi rostogolindu-se când atinse nisipul moale.

Merse iarăşi pe plajă şi rămase privind oceanul. Hăt

---

[1] În englezeşte: insulă = island (n.trad.)

departe îl putea zări curbându-se în sus, tot mai sus, brizanţii îndepărtaţi spărgându-se în spuma albă până ce apa devenea cerul stropit cu alb. În stânga şi în dreapta sa, plaja se curba aproape infinitezimal, până dispărea. Începu să meargă, apoi văzu, aproape de limita vederii, o siluetă omenească. Oluă la fugă; peste o clipă, se opri şi se răsuci. În depărtare, un alt hoinar, aproape invizibil, se plimba pe piajă; Nicholas îl ignoră; găsi o nucă de cocos şi încercă s-o deschidă, apoi o azvârli şi plecă mai departe. La răstimpuri, din apă săreau peşti şi o dată zări o pasăre plonjând în valuri. Lumina scăzu în intensitate. Era conştient că nu mâncase de multă vreme, totuşi nu-i era foame în sensul strict al cuvântului - sau, mai degrabă, acum sunt mulţumită. Acum te mai întreb încă o dată: te poţi culca cu mine?

— O întrebare crudă. O întrebare de reporter.

Nu i-am răspuns.

— Nu vreau nenorocita ta de milă. Scaunul păianjenului se lăsă jos de tot, iar el se întinse în toată jalnica lui lungime: Priveşte-mă! Sunt un monstru. Ştiu ce vezi.

Au lunecat de pe pervaz, aterizând uşor pe podea.

— Poate că vreau un monstru.

Cred că l-am şocat. Cred că o parte a lui spera că voi minţi, că-i voi spune că nu era hidos. Dar asta era problema lui.

L-am decuplat din păianjen şi l-am ridicat. Niciodată nu-mi purtasem amantul în braţe. El mi-a arătat cum să deconectez flanşa bionică; mi-a spus că după două ore trebuia să se re-cupleze.

într-un fel, aducea cu visul meu. Ţesutul cicatrizat era alb, da. Însă...

— Termofibră, mi-a explicat. Ticsită de senzori.

Îi putea controla forma. O dilata şi contracta.

— Conectată la toate locurile corecte din creierul meu.

Ara fost dezgustată. Am fost fascinată. Era perfect rece.

— Răspunsul este da, rosti el.

* * *

Era ora prânzului. Pe masa din sala de ospeţe, Django făcuse un cerc din tomate.

— Gata, spuse Bonivard.

Django fluiera în vreme ce se îndepărta spre latura opusă

a mesei pentru a-şi lansa lovitura. Azvârli din unghia degetului mare şi roşia pe care o ţinuse acolo căzu în cerc.

— Bine.

Bonivard zvârli un paşaport Swiss Volksbank pe masă, împrăştiind jocul lui Django.

— Pleci. Ia-l dacă vrei.

Django se îndreptă. M-am întrebat dacă Bonivard ştia că era înarmat.

— Deci, plec. Ridică paşaportul: înainte nu erau două de-astea?

— Ai făcut cópii după WISEGUY. Bonivard ridică un fişic de cipuri de memorie albe din interiorul păianjenului: Mulţumesc.

— Frumuşică cacialma. Django se relaxase puţin. Atâta că ştiu că procedura mea de copiere era sigură.

Zâmbi. Se destinse.

— Chiar dac-aia e o copie, nu-i bună pentru tine. Am recodificat-o, om-păianjen. Codurile blindate sunt specialitatea mea. Ai avea nevoie de *ani* de timp de calculator să operezi.

— Oricum pleci. Bonivard era tot atât de vesel cât un zid de ciment. Cred că ştiam de ce negocierile lor nu avuseseră succes - n-avuseseră niciodată vreo şansă. Bonivard avea aceeaşi ură pentru Django pe care o are un dragoman când se priveşte în ogliudă, după borul de dimineaţă. Django nu recunoştea această ură; avea sensibilitatea unei cărămizi.

— Ce s-a-mâmplat, omu-păianjen? Ţi-au bătut mentasasinii la uşă?

— Eşti bun, răspunse Bonivard. Păcat să se irosească un talent ca al tău. Era o evadare perfectă, Django; te pierduseră complet. Aveai nevoie de un pic de chirurgie, de-o identitate nouă... Dar astea nu-s probleme.

— Nu-s probleme? am exclamat. Sunt obişnuită să fiu eu.

— Poate că nu mi-ar părea rău să pierd faţa asta, îşi frecă bărbia Django.

— Singurul motiv pentru care am tărăgănat atât, continuă Bonivard, este că-l aşteptam pe WISEGUY.

— Îmi iau copiile mele.

— Da. Şi-o să le plasezi. Multe. Ieftin şi rapid. Deoarece ţi-au pierdut urma, mentasasinii aşteaptă să vadă unde apare WISEGUY. Să încerce să ajungă pe fir până la tine. Ideea ta este să-l bagi peste ţol. Să-i arunci pe reţeaua operatorilor. Să

supraîncarci programele de căutare şi mentasasinii vor fi prea ocupaţi să te mai deranjeze.

Django zâmbea şi încuviinţa, precum un copil învăţând de la un înţelept.

— Îmi place. Vechiul Django iese acoperit de glorie. Noul Django intră acoperit de bani.

— Îndreptându-se probabil spre cipurile de istorie. Sarcasmul lui Bonivard era inutil: Marele umanist. Salvatorul secolului alţi băieţi dar niciodată nu fusese lovit de un bărbat aşa cum se bat bărbaţii. Ignacîo îl izbi din nou şi-i sparse buzele.

Zăcu mult timp pe nisip lângă focul care se stingea. Conştiinţa îi reveni încet; clipi, alunecă înapoi în beznă, clipi din nou. Gura îi era plină de sânge şi când, în cele din urmă, îl scuipă, păru o carne moale, întunecată şi polimerizată în forme ciudate: obrazul stâng i se umflase teribil şi de-abia putea vedea cu ochiul stâng. După un timp, se târî până la apă; mult mai târziu, se sculă şi reveni tremurând lângă tăciunii focului. Igancio plecase, iar din peşte rămăseseră numai oasele.

— Ignacio a plecat, vorbi doctorul Island cu buze de valuri.

Nicholas se aşeză pe nisip, încrucişându-şi picioarele.

— Te-ai descurcat foarte bine cu el.

— Ne-ai văzut bătându-ne?

— V-am văzut; eu văd totul, Nicholas.

— Ăsta-i locul cel mai rău, zise Nicholas; vorbea cu capul plecat.

— Ce vrei să spui?

— Am mai fost în locuri rele - locuri unde te lovesc sau pun pe tine furtunuri mari cu apă ca gheaţa, care te dărâmă. Dar nu şi acolo unde lasă pe altcineva...

— Un alt pacient? întrebă un pescăruş.

— ...s-o facă.

— Ai avut noroc, Nicholas. Ignacio are tendinţe omicide.

— L-ai fi putut opri.

— Nu. Lumea aceasta este ochiul meu, Nicholas, urechea şi limba mea; dar n-am mâini.

— Am crezut că tu ai făcut toate astea.

— Oamenii le-au făcut.

— Adică, am crezut că tu le-ai menţinut.

— Se menţin singure, iar voi - toţi oamenii de-aici - le dirijaţi.

Nicholas privi apa.

— Ce fac valurile?

— Vântul şi mareele.

— Suntem pe Pământ?

— Te-ai simţi mai bine pe Pământ?

— N-am fost niciodată acolo; mi-ar plăcea să ştiu.

— Eu semăn mai mult cu Pământul decât însuşi Pământul acum, Nicholas. Dacă ai lua cele mai bune dintre cele mai bune plaje ale Pământului şi le-ai curăţa de toate otrăvurile şi de toată mizeria ultimelor trei secole, m-ai avea pe mine.

— Dar acesta nu-i Pământul?

Nici un răspuns. Nicholas ocoli cenuşa până găsi urmele lui Ignacio. Nu se pricepea la descifrat urme, dar adânciturile din nisipul moale nu cereau pricepere; merse după ele, capul legănându-i-se dintr-o parte în cealaltă în vreme ce umbla, precum senzorul unui detector de mine.

Pe o distanţă de câţiva kilometri, urmele lui Ignacio se menţineau pe plajă; apoi, brusc, coteau, şerpuiau printre cocotieri şi, în cele din urmă, se pierdeau pe solul tare dinspre interior. Nicholas înălţă capul şi strigă:

— Ingacio? Igancio!

După o clipă, auzi un vreasc trosnind şi zgomotul cuiva croindu-şi drum printre crengi cu frunze. Aşteptă.

— Mami?

O fată venea spre el, ieşind din pădurea mai deasă a interiorului. Era drăguţă, deşi părea slabă, şi părea să aibă vreo nouăsprezece ani; avea părul blond acolo unde fusese expus razelor soarelui şi mai întunecat în rest.

— Te-ai zgâriat, spuse Nicholas. Sângerezi.

— Am crezut că eşti maică-mea, rosti fata. Era cu un cap mai înaltă decât Nicholas. Te-ai bătut, nu? Ai venit să mă iei?

Nicholas mai purtase conversaţii similare şi, în mod normal, ar fi preferat să ignore remarca, dar acum se simţea sîngur.

— Vrei să mergi acasă? o întrebă.

— Păi, cred c-ar trebui, nu?

— Dar tu vrei?

— Mami zice-ntotdeauna câ dacă ai ceva pe plită nu vrei să se ardă - e destul de pricepută la gătit. Zău că e. Îţi place varza cu costiţă?

— Ai ceva de mâncare?

— Nu acum. Am avut mai devreme.

— Ce?

— O pasăre. Fata făcu un gest vag, fără să-l privească pe Nicholas. Eu sunt o amintire care a-nghiţit o pasăre.

— Vrei să te plimbi pe mal? Deja porniseră în direcţia plajei.

— Mergeam să beau nişte apă. Eşti un puşti drăguţ.

Lui Nicholas nu-i plăcea să i se spună „puşti”. Spuse:

— Am dat foc la tot felul de locuri.

— Aici n-o să dai foc; în ultimele două zile a fost frumos, dar când toţi sunt trişti, plouă.

Nicholas râmase tăcut o vreme. Când ajunseră la ocean, fata se lăsă în genunchi şi se aplecă înainte să bea, părul ei lung căzându-i peste faţă până ce atinse apa, sfârcurile, apoi jumătate din fiecare sân, cufundate în apă.

— Nu aici, spuse Nicholas. E nisipoasă, pentru că e lângă mal. Vino aici.

Intră în ocean până ce valurile mărunte îi ajunseră aproape la subsuori, după aceea se aplecă şi bău.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, rosti fata. Mami zice că-s proastă. Şi tati la fel. Tu crezi că-s proasta?

Nicholas clătină din cap.

— Cum te cheamă?

— Nicholas Kenneth de Vore. Şi pe tine?

— Diane, O să-ţi spun Nicky. Te superi?

— O să-ţi fac rău când dormi, zise Nicholas.

— N-o să-mi faci.

— Ba da. La St John, unde-am fost înainte, era zero-g aproape tot timpul şi o fată de-acolo îmi zicea cumva cum nu-mi plăcea şi-ntr-o noapte am intrat în firida ei când dormea şi i-am anulat legăturile şi dup-aia ea a plutit până s-a izbit de ceva şi-atunci s-a trezit şi-a-ncercat să se prindă, şi-asta a făcut-o să ricoşeze de colo până colo şi şi-a rupt două degete şi şi-a spart nasul şi-a făcut numai sânge peste tot. Au venit infirmierii şi unul mi-a spus - atunci nu ştiau că eu am făcut-o - că atunci când au ieşit costumul lui alb era, aşa, numai picăţele roşii peste

tot pentru că oriunde îl atingeau picăturile de sânge se spărgeau pe el.

Fata îi zâmbi, făcând gropiţe în chipul slăbuţ.

— Şi cum te-au descoperit?

— Am spus cuiva şi el le-a zis.

— Fac pariu că le-ai spus chiar tu.

— Fac pariu că nu!

Ieşi furios din apă, dar după ce merse puţin pe plajă, se aşeză pe nisip, cu spatele la ea.

— N-am vrut să te-enervez, domnule de Vore!

— Nu-s nervos!

Pentru o clipă, ea nu fu sigură la ce se referea. Se aşezâ în dreptul lui, puţin mai înapoi, şi începu să se joace cu nisipul, punându-l în poală.

— Văd că v-aţi întâlnit, vorbi doctorul Island.

Nicholas se întoarse, căutând vocea.

— Credeam că vezi totul.

— Doar lucrurile importante, şi am fost ocupat în altă parte a mea. Mă bucur să văd că aţi făcut cunoştinţă; apreciaţi că interacţionaţi bine?

Nu răspunse niciunul.

— Ar trebui să interacţionaţi cu Ignacio; are nevoie de voi.

— Nu-l putem găsi, spuse Nicholas.

— În josul plajei, în stânga voastră, până vedeţi stânca mare, apoi cotiţi spre interior. Vreo cinci sute de metri.

Nicholas se sculă şi, întorcându-se spre dreapta, începu să meargă. Diane îl urmă, alergând până îl ajunse.

— Nu-mi place, zise Nicholas, ridicând un umăr ca să arate ceva dinapoia lui.

— Ignacio?

— Doctorul.

— De ce-ţi mişti capul aşa?

— Nu ţi-au spus?

— Nimeni nu mi-a spus nimic despre tine.

— L-au deschis... - Nicholas îşi atinse cicatricile - şi cu cuţitul ăla mi-au tăiat prin corpus... corpus...

— *Corpus callosum*, murmură o frunză uscată de palmier.

— ...corpus callosum. Vezi, creierul e înăuntru ca o nucă. Două jumătăţi şi, chiar în mijloc, un fel de legătură groasă din carne, de la una la cealaltă Pe asta au tăiat-o.

— Râzi de mine, aşa-i?

— Nu, îi spuse o maimuţă care venise la marginea apei ca să caute scoici. Creierul mare i-a fost despărţit chirurgical; este în fişa lui. Era o maimuţă tânără, cu un chip cinstit plin de negi mici, urâţi.

— E-n capul meu, se răsti Nicholas.

— Credeam c-aşa ceva te omoară, sau te face idiot, sau altceva, spuse Diane.

— Ei zic că fiecare jumătate a mea e cam la fel de deşteaptă ca noi doi împreună. Oricum, jumătatea asta e... jumătatea... eu care vorbeşte.

— Acum tu eşti doi?

— Dacă tai o râmă în două şi ambele jumătăţi continuă să trăiască, înseamnă că-s două, nu? Cum altfel ne-am putea numi? Nu mai putem reveni laolaltă niciodată.

— Dar eu vorbesc doar cu o jumătate?

— Te putem auzi amândoi.

— Şi care răspunde?

Nicholas îşi atinse partea dreaptă a pieptului cu mâna dreaptă.

— Eu; eu o fac. Mi-au spus că e partea stângă a creierului, cea cu centrele vorbirii, dar nu se simte aşa; nervii se încrucişează ieşind şi e partea mea dreaptă, eu vorbesc. Ambele urechi aud pentru amândoi, dar cu fiecare ochi vedem doar jumătate şi jumătate - adică, eu văd numai ce-i în dreapta locului unde mă uit, şi celălalt, cred, vede numai stânga, şi de-asta îmi mişc capul într-una. Cred că-i ca şi cum ai fi niţel orb, te obişnuieşti.

Fata continua să se gândească la trupul lui divizat. Spuse:

— Dacă eşti numai jumătate, nu-nţeleg cum poţi umbla.

— Îmi pot deplasa puţin partea stângă şi nu ne certăm unul cu celălalt. N-ar trebui să putem să ne-nţelegem deloc, dar o facem: în jos prin picioare şi la vârfurile degetelor şi-apoi îndărăt. Doar că nu pot discuta cu cealaltă parte a mea, pentru că el nu poate, dar el înţelege.

— De ce-au făcut-o?

Dinapoia lor, maimuţa care-i urmase răspunse:

— Avea crize de epilepsie.

— Aşa-i? întrebă fata. Privea o pasăre coborînd jos, deasupra valurilor şi nu părea că-i pasă.

Nicholas ridică o scoică şi-o azvârli spre maimuţă, care dispăru. După o jumătate de minut de tăcere, vorbi:

— Am avut vedenii.

— O-o-o-h, da?

— Nu le-a plăcut asta. Spuneau c-o să cad şi-o să mă zbat îngrozitor, şi-uneori o să mă rănesc când o să cad, sau o să-mi muşc limba şi-o să sângerez. Dar eu nu simţeam aşa; aflam despre toate astea numai după aceea. Eu simţeam că ajunsesem undeva foarte departe, şi trebuia să mă-ntorc. Eu nu voiam.

Vântul răvăşi părui Dianei şi ea şi-l îndepărtă de pe faţă.

— Vedeai lucruri care aveau să se-ntâmple? îl întrebă.

— Câteodată.

— Zău? Chiar aşa?

— Câteodată.

— Povesteşte-mi şi mie. Când ai văzut ce-o să se-ntâmple.

— M-am vâzut mort. Eram complet negru şi chircit ca chestiile alea moarte pe care le taie în grădinile ponice; şi pluteam şi mă răsuceam în spaţiu, în neant. Şi de ambele părţi erau lumini, aşa că eram strălucitor dar negru, şi îmi puteam vedea dinţii pentru că astea..., se trase de obraji, ...căzuseră, şi ei erau albi.

— Asta nu s-a întâmplat încă.

— Nu aici.

— Spune-mi ceva care ai văzut şi s-a întâmplat.

— Adică aşa, că sora nu-ştiu-cui o să se mărite, nu? Cam asta voiau să ştie fetele de-acolo de unde-am fost. Sau dacă o să plece acasă; dar de cele mai multe ori nu era asta.

— Dar uneori era?

— Cred că da.

— Spune-mi una.

Nicholas clătină din cap.

— N-o să-ţi placă, şi oricum n-a fost aşa.

De obicei erau lumini cum n-am mai văzut nicăieri, şi glasuri cum n-am mai auzit niciodată, spunându-mi chestii pentru care nu există cuvinte; lucruri de-astea, numai că acum nu mai pot să mă-ntorc acolo. Auzi, voiam să te-ntreb despre Ignacio.

— El nu-i nimeni, spuse fata.

— Cum adică, nu-i nimeni? Mai exisiâ cineva în afară de tine, de mine, de Ignacio şi de doctorul Island?

— Nu mai există cineva pe care să-l putem vedea sau atinge.

— Sunt şi alţi pacienţi, interveni maimuţa, dar deocamdată, Nicholas, pentru propriul tău bine ca şi pentru binele lor, este mai convenabil să rămâneţi singuri. Era o frază lungă pentru o maimuţă.

— Asta ce mai e?

— Dacă-ţi spun, o să-mi povesteşti despre ceva ce ai văzut şi s-a întâmplat cu adevărat?

— Bine.

— Povesteşte-mi întâi.

— Acolo unde-am fost era o fată - o chema Maya. Ştii, aveau dormitoare separate pentru fete şi băieţi, dar te-ntâlneai cu toţii în sălile de joc şi la cantine şi-n alte locuri, şi ea era în grupul meu de psihodramâ.

Părul ei fusese negru, şi lucios precum mobilierul lăcuit din odăile doctorului Hong, cu pielea albă ca sideful, ochii alungiţi şi înguşti (făcându-l să se gândească la ochii de pisici) şi albaştri închişi. Avea cincisprezece ani, sau aşa credea Nicholas - poate şaisprezece. „Merg acasă”, îi spusese. Era psihodramă, şi el era fratele ei, mai tânăr decât ea, iar ea era deja acasă; dar când vorbise, cercul de lumină care le asigura separarea necesară de micul public medic-şi-pacient, încetase, printr-un acord ad-hoc, să mai fie sufrageria mamei Mayei şi devenise un salon pentru vizite. Nicholas/Jerry spusese:

— Hei, grozav! Hei, am căpătat o bicicletă nouă - vrei să mergi cu ea când vii acasă?

Maureen/mama Mayei spusese:

— Nu, Maya. O să te loveşti de ceva şi-o să-ţi spargi dinţii, şi ştii cât de mult costă.

— Nu vrei să mă laşi să mă distrez.

— Ba da, scumpo, dar frumos. O fată trebuie să fie mult mai atentă - oh, Maya, zău c-aş vrea să te fac să înţelegi cât de atentă trebuie să fie o fată.

Nimeni nu rostise nimic, aşa încât Nicholas/Jerry intervenise:

— Are-n faţă o elice cu trei pale, şi-o să leg de ele fire cu greutăţi la capăt, şî când o să cobor pe coridorul trei'şapte B,

şase, vine spintecătoru'!

— Uîte-aşa, spusese Maya şi-şi lipise picioarele, întinzându-şi braţele în lateral, pentru a se transforma în elicea cu trei pale a unei biciclete sau un crucifix. Se azvârlise făcând roata, şi se rostogoli încet, şort roşu, picioare desculţe.

Diane întrebă:

— Şi-ai văzut că nu va merge niciodată acasă, că va ajunge la spital, că acolo îşi va tăia venele şi va muri?

Nicholas încuviinţă.

— I-ai spus?

— Da, rosti Nicholas. Nu.

—- Hotărâşte-te. Nu i-ai spus? Hei, nu te enerva.

— Ce spus e ăla, când cel căruia îi spui nu înţelege?

Diane se gândi timp de câţiva paşi, în vreme ce Nicholas se stropi cu apă pe vânâtăile fierbinţi făcute de Ignacio pe faţa lui.

— Dacă era clar şi limpede şi ea ar fi trebuit să-nţeleagă... ăsta-i necazul pe care l-am avut cu ai mei.

— Ce anume?

— Nu voiau să spună... pricepi ce vreau să spun? Eu spuneam, uite, ziceţi-mi, doar ziceţi-mi ce-ar trebui să fac, ziceţi-mi ce doriţi, dar tot timpul e altceva. Maică-mea spune: „Diane, ar trebui să mai ieşi cu băieţii, nu poţi să te-ntâlneşti cu el, taică-tău şi cu mine nici nu-l cunoaştem, nici măcar pe-ai lui, Douglas, cred c-ar fi bine să ştii ceva despre Diane, câteodată este confuză, am dus-o la doctori, a fost şi-n spital, încearcă..."

— Să n-ii exciţi, termină Nicholas.

— Ai tras cu urechea? Vreau să zic, eşti din Planetele Troiene? O cunoşti pe maică-mea?

— Eu locuiesc doar prin locurile astea, zise Nicholas, şi de multă vreme. Dar vorbeşti ca şi alţi oameni.

— Acum că sunt cu tine mă simt mai bine; zău că eşti drăguţ. Păcat că nu eşti mai mare.

— Nu-s sigur c-o să ajung cu mult mai mare.

— O să plouă - simţi?

Nicholas clătină din cap.

— Uite. Diane sări ca un iepure stângaci, trei metri în sus. Vezi cât de sus pot sări? Asta-nseamnă că oamenii sunt trişti şi-o să plouă. Ţi-am spus eu.

— Ba nu mi-ai spus.

— Ba da, Nicholas.

El dădu din mână, fulgerat de un gând neaşteptat.

— Ai fost vreodată pe Callisto?

Fata scutură din cap, şi Nicholas continuă:

— Eu am fost; acolo mi-am făcut operaţia. I-atât de mare că gravitaţia e mai mult de la masa naturală, şi-are cupole peste tot, cu mult aer înăuntru.

— Şi?

— Şi când am fost acolo a plouat. Fusese un accident mare la un reactor-generator, şi l-au închis şi s-a făcut din ce în ce mai rece, până când toţi din spital purtau păturile, ca amerindienii din cărţi, şi-au sigilat comutatoarele boilerelor din băi, şi surorile şi monitcomurile spuneau într-una că nu e nici un pericol, că doar raţionalizau energia ca să-ntrerupă chestiile importante care mai funcţionau. Şi dup-aia a plouat, ca pe Pământ. Spuneau că din cauza frigului apa s-a condensat în aer, şi tot spitalul parcă era sub un duş. Cei de la etajul de sus au trebuit să coboare pentru că le ploua în paturi, şi pentru două nopţi am avut în camera mea un bărbat căruia o maşină îi tăiase braţul. Dar n-am putut sări mai sus, şi se întunecase cumva.

— Aici nu se-ntunecă întotdeauna, spuse Diana, Uneori ploaia scânteiază. Cred c-o face doctorul Island ca să-i înveselească pe toţi.

— Nu, explicară valurile, sau cel puţin nu aşa cum crezi tu, Diane.

Nicholas era flămând şi fu gata să le întrebe de mâncare, apoi îşi înfrână foamea, scuipă pe nisip şi rămase nemişcat.

— Aici plouă când cei mai mulţi dintre voi sunt trişti, vorbeau valurile, pentru că ploaia este un fenomen trist, pentru psihicul omenesc. Tristeţea aceasta se datorează, poate, faptului că la reaminteşte celor nefericiţi de propriile lor lacrimi, că atenuează melancolia.

— Ei bine, zise Diane, uneori eu mă simt mai bine când plouă.

— Aceasta ar trebui să te ajute să te autoînţelegi. Cei mai mulţi oameni se simt bine când mediul lor este în armonie cu emoţiile lor, şi sunt tulburaţi când nu se întâmplă aşa, O persoană furioasă devine mai puţin nervoasă într-o odaie roşie, iar oamenii nefericiţi sunt exasperaţi doar de razele soarelui şi cântecul păsărilor. Vă amintiţi:

Iar tu lipsind, să merg nevăzut
Pe verdele moale şi crud,
Pentru-a zări luna rătăcitoare
Pe-a miezului nopţii cărare,
Precum-acel ce-a fost pierdut
În al cerului drum necunoscut?

Fata clătină din cap.

— Nu, rosti Nicholas. Asta a scris-o cineva? apoi: Ai zis că nu poţi face orice.

Valurile răspunseră:

— Nu pot... decât să vorbesc cu tine.

— Faci să plouă.

— Inima ta bate; o simt cum pompează în timp ce vorbesc - tu controlezi bătăile ei?

— Îmi pot opri răsuflarea.

— Îţi poţi opri inima? Cinstit, Nicholas?

— Cred că nu.

— Nici eu nu pot controla climatul lumii mele, opri pe cineva să facă ceea ce doreşte, sau să te hrănesc dacă eşti flămând; fără nici o intervenţie din partea mea, emoţiile tale sunt urmărite şi evaluate, şi climatul nostru răspunde. Senin şi soare pentru linişte, ploaie pentru melancolie, furtuni pentru mânie, şi aşa mai departe. Asta este ceea ce omenirea a dorit dintotdeauna.

— Ce anume? întrebă Diane.

— Ca mediul să răspundă gândurilor omeneşti. Acesta este miezul magiei şi cel mai vechi vis al omenirii; şi aici, pe mine, este o realitate.

— Ca noi să ne vindecăm?

— Nu eşti bolnavă! interveni Nicholas.

— Pentru ca, spuse doctorul Island, măcar unii dintre voi să se poată întoarce în societate.

Nicholas azvârli o scoică în apă, parcă dorind să lovească gura care vorbise.

— De ce discutăm cu ăsta?

— Aşteaptă, puştiule, mi se pare interesant.

— Minciuni peste minciuni.

— Cum, mint eu, Nicholas? întrebă doctorul Island.

— Ai spus că magia...

— Nu, am spus că atunci când omenirea a visat la magie,

dorinţa dinapoia visului respectiv era atotputernicia gândului. N-ai dorit niciodată să fii vrăjitor, Nicholas, să ridici palate peste palate, sau să călăreşti un bidiviu fermecat din abanos pentru a te lupta cu demonii văzduhului?

— Eu sunt un vrăjitor... am puteri supranaturale, şi înainte de-a ne tăia în două...

Diane îl întrerupse,

— Ai spus că evaluezi emoţiile. Când faci să plouă.

— Da.

— Asta-nseamnă că dacă cineva e cu-adevârat teribil de trist, poate creşte valorile într-atât încât să plouă numai din cauza lui? Sau altceva? Nu mi se pare cinstit.

Valurile parcă zâmbiră.

— Aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată. Dar dacă s-ar întâmpla, Diane, dacă cineva ar încerca nişte emoţii atât de profunde, gândeşte-te cât de uriaşă ar trebui să fie nevoia ei. Nu crezi că ar trebui să-i răspundem?

Diane privi spre Nicholas, dar el pornise iarăşi răsucindu-şi capul, ignorând-o pe ea şi glasul valurilor.

— Stai, îl strigă. Ai zis că nu-s bolnavă; ba sunt, să ştii.

— Ba nu, nu eşti.

Se grăbi după el.

— Toţi spun aşa, şi uneori mă simt zăpăcită, şi alteori clocotesc pe dinăuntru, pur şi simplu clocotesc. Mami zice că dacă ai ceva pe plită şi nu vrei să ţi se-ardă, trebuie să stai cu mâna pe mâner, dar eu nu pot, nu pot mereu să găsesc mânerul sau să-mi amintesc.

Băiatul vorbi fără să se întoarcă:

— Probabil că maică-ta e bolnavă; poate că şi taica-tău, nu ştiu. Da’ tu nu eşti. Dacă te-ar lăsa în pace, n-ai avea nimic. Cum să nu te dea peste cap cand trebuie să trăieşti cu doi nebuni?

— Nicholas! Îi prinse umerii slăbănogi. Asta nu-i adevărat.

— Ba da, este.

— Eu sunt bolnavă. Toţi zic aşa.

— Eu n-o zic; deci „toţi” înseamnă ăia care-o zic - nu-i aşa? Şi dacă nici tu n-o zici, atunci suntem doi; deci nu pot fi toţi.

— Doctore? strigă fata. Doctore Island?

— Nu crezi asta, spuse Nicholas, nu?

— Doctore Island, e adevărat?

— Ce să fie adevărat, Diane?

— Ce zice el. Sunt bolnavă?

— Orice boală - inclusiv una fizică - este ceva relativ, Diane; iar sănătatea perfectă este o idealizare, ceva abstract, chiar dacă celalalt capăt ai scalei nu este.

— Ştii la ce mă refer.

— Tu nu eşti bolnavă din punct de vedere fizic. Un talaz lung, albastru se curbă într-o linie de stropi sfârâitori, întinzându-se la infinit în ocean în stânga şi dreapta lor. După cum ai spus chiar tu cu un moment în urmă, uneori eşti zăpăcită, şi alteori tulburată.

— El a zis că dacă n-ar fi alţii, dacă n-ar fi mama şi tata, n-ar trebui să fiu aici.

— Diane...

— Răspunde, asta-i adevărat sau nu?

— Diane, cele mai multe boli emoţionale n-ar exista, dacă de fiecare dată te-ai putea separa - în gândire şi circumstanţe - chiar dacă numai pentru scurt timp.

— Să te separi?

— Te-ai gândit vreodată să pleci, cel puţin pentru un timp?

Fata încuviinţă, apoi parcă nesigură dacă doctorul Island o putea zări, spuse:

— Cred că de mai multe ori; să plec de la şcoală şi să-mi găsesc comportamentul propriu pe-undeva - să merg în Achilles. Uneori o doream mult de tot.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— Ai mei ar fi intrat la griji. Şi, oricum, m-ar fi găsit şi m-ar fi obligat să mă-ntorc.

— Ar fi fost mai bine dacă eu - sau un doctor om - le-ar fi spus să n-o facă?

Când fata nu spuse nimic, Nicholas izbucni:

— I-ai fi putut închide undeva.

— Ei funcţionau, Nicholas. Ei cumpărau şi vindeau, ei munceau şi-şi plăteau taxele...

— Oricum nu s-ar fi rezolvat nimic, Nicholas, vorbi încetişor Diane, ei sunt în interiorul meu.

— Diane nu mai funcţiona deja: cădea la toate examenele de la universitatea pe care o urma, şi prezenţa ei la cursuri,

atunci când venea, tulbura profesorul şi pe ceilalţi studenţi. Nici tu nu funcţionai, iar cei de vârsta ta se temeau de tine.

— Deci asta-i ce contează la tine. Să funcţionezi.

— Dacă eu aş fi diferit de restul lumii, asta te-ar ajuta când vei reveni în lume?

— Păi eşti diferit. Nicholas lovi cu piciorul în nisip. Nimeni n-a mai văzut vreodată un loc ca ăsta.

— Vrei să spui că pentru tine realitatea înseamnă coridoare metalice, odăi fără ferestre, zgomot?

— Da.

— Aceea este non-realitatea, Nicholas. Cei mai mulţi oameni n-au fost niciodată siliţi să îndure asemenea lucruri. Chiar şi acum, această - plaja mea, oceanul meu, arborii mei - este mai în armonie cu majoritatea vieţilor omeneşti decât coridoarele tale metalice; şi aici, eu sunt mediul tău social - ceea ce individul numeşte „ei”. Vezi tu, uneori, dacă luăm persoane cu probleme şi le ducem la ceva similar mie, la un decor natural idealizat, asta le ajută.

— Haide, se adresă Nicholas fetei. O prinse de braţ, dureros de conştient de statura lui mult mai scundă.

— O întrebare, murmurară valurile. Dacă părinţii Dianei ar fi fost aduşi aici în locul Dianei, crezi că i-ar fi ajutat?

Nicholas nu răspunse.

— Noi avem tratamente pentru persoane deranjate, Nicholas Dar, cel puţin deocamdată, nu avem nici un tratament pentru persoane care deranjează.

Diane şi băiatul se întorseseră, şi clipocitul şi şuierul valurilor încetă să mai fie vorbire. Pe deasupra zburau pescăruşi, şi un papagal roşu şi galben zbură dintr-un palmier în altul. O maimuţă alergând pe toate patru labele, ca un căţeluş, se apropie de ei, şi Nicholas o fugări, dar îi scăpă.

— Într-o zi o să desfac o chestie din astea, spuse el, şi-o să-i smulg toate firele.

— Ce facem, ocolim complet? întrebă Diane, parcă vorbind de una singură.

— Se poate aşa ceva?

— Ah, nu poţi face ocolul doctorului Island, ar fi prea mult şi oricum nu poţi ajunge acolo. Dar putem merge până ajungem înapoi, acolo de unde am pornit - probabil că acum suntem pe la jumătate.

— Mai sunt şi alte insule care nu se pot vedea de-aici?

Fata clătină din cap.

— Nu cred; pe satelitul ăsta există doar insula asta mare, şi tot restul e apă.

— Atunci, dacă există numai o insulă, va trebui s-o ocolim complet ca să ajungem înapoi de unde-am pornit. De ce râzi?

— Uită-te pe plajă, cât poţi de departe. Nu contează că se curbează - închipuieşte-ţi că-i plan.

— Nu văd nimic.

— Nu? Uite. Diane sări în aer, de data aceasta la mai mult de şase metri, şi-şi flutură braţele.

— Parc-ar fi cineva înaintea noastră.

— Îmhî. Acum priveşte înapoi.

— Bun, e şi-acolo cineva. Dacă-mi aduc aminte, când am ajuns aici am văzut pe cineva pe plajă. Mi s-a părut curios că văd aşa departe, dar cred că m-am gândit că erau alţi pacienţi. Acum văd două persoane.

— Noi suntem ăia. Şi data trecută te-ai zărit probabil pe tine. Pe fiecare fâşie de plajă suntem un anumit număr, şi doctorul Island doreşte ca numai anumiţi să se cunoască. Deci spaţiul se curbează. Când ajungem la un capăt al fâşiei noastre şi încercăm să păşim peste el, o să fim în celălalt capăt.

— Cum ai aflat?

— Mi-a spus doctorul Island când am ajuns aici. Fata tăcu un moment, şi zâmbetul ei dispăru. Auzi, Nicholas, vrei să vezi ceva frumos de tot?

— Ce? întrebă Nicholas. O picătură de ploaie îi căzu pe obraz.

— O să vezi. Haide. O luăm prin mijloc, nu pe plajă; şi pe acolo sunt copaci şi scăpăm de ploaie.

Când părăsiră nisipul şi zgomotul valurilor, şi mergeau pe terenul solid sub arborii cu frunze verzi. Nicholas rosti:

— Poate putem găsi nişte fructe.

Acum erau atât de uşori, încât trebuiau să fie atenţi să nu se înalţe în aer cu fiecare pas. Ploaia cădea încetişor în jurul lor, în sfere cristaline.

— Poate, făcu fata neîncrezătoare. Stai, să ne-oprîm aici. Se aşeză acolo unde un copac uriaş trimitea arcade lemnoase de douăzeci de metri peste solul întunecat, acoperit de muşchi. Vrei să te sui şi să vezi dacă poţi găsi ceva?

Bine, încuviinţă Nicholas.

Sări şi prinse cu uşurinţă o creangă de deasupra capului fetei. Peste o clipă se urca într-o lume verde, cu ploaia răpăind în jurul lui; urmau ramuri tot mai subţiri în sălbăticiile înfrunzite unde apa rece picura din fiecare crenguţă pe care o atingea, şi de două ori găsi cuiburi goale de păsări, iar o dată un şarpe subţire, verzui ca orice frunză, cu un cap de lungimea degetului său mare; dar nu găsi nici un fruct.

— Nimic, rosti când coborî lângă fată.

— Bine, o să găsim noi ceva.

— Sper, spuse el şi observă că îl privea straniu, apoi îşi dădu seama că mâna lui stângă se ridicase şi atingea sânul ei drept.

O lăsă în jos şi-şi simţi chipul înfierbântându-i-se.

— Iartă-mă, spuse.

— Nu-i nimic.

— Te plăcem. El - de-aici - el nu poate vorbi, ştii. Cred că nici eu nu pot vorbi.

— Cred că eşti numai tu - în două bucăţi. Nu-mi pasă.

— Mulţumesc.

Ridicase o frunză, moartă şi umedă, şi o sfâşia încet; mai întâi rupea cu mâna dreaptă în vreme ce ţinea frunza cu stânga, apoi proceda invers.

— De unde vine ploaia? Bucăţile murdare i se lipiseră de degete.

— Hm-m-m?

— De unde vine ploaia? Vreau să zic că nu-i ca pe Callisto, unde se răcise; e pentru câ s-a inversat cumva gravitaţia, nu?

— Din ocean. Nu ştii cum e construit locul ăsta?

Nicholas clătină din cap.

— Nu ţi l-au arătat din navă, când ai venit? E grozav. Mie mi l-au arătat - stăteam şi mă uitam la el, şi nu vorbeam, şi infirmiera credea că nu eram atentă, dar am auzit totul. Pur şi simplu, nu voiam să vorbesc cu ea. N-avea rost.

— Ştiu ce simţeai.

— Dar ţie nu ţi-au arătat?

— Nu, pe nava mea m-au ţinut închis pentru că dădusem foc la nişte chestii. Credeau că fără un aprinzător nu puteam face foc, dar dacă ai electricitate în prizele din pereţi e uşor Mi-

au pus o chestie pe mine - ştii? Îşi lipi braţele de trup pentru a arăta cum fusese imobilizat. L-am şi muşcat pe unul - mi se pare că încă nu ţi-am zis asta: muşc oamenii. M-au închis, şi mult timp n-am avut nimic de făcut, şi dup-aia am simţit că ne cuplăm de ceva, şi-au venit, şi m-au dus într-un salon obişnuit unde am stat mult, şi totul părea o chestie obişnuită. Dup-aia m-au ump!ut de tranchi - C - cred că nu ştiau că n-are efect la mine - cu o pneumoseringă, şi-au ridicat un fel de chepeng şi m-au împins în sus.

— Nu te-au pus să te dezbraci?

— Eram deja. Când m-au legat mi-am dat drumul pe mine şi-a trebuit să mă dezbrac. I-au apucat toţi dracii. Rânji strâmb: La tine are efect tranchi-C? Sau oricare din chestiile lor?

— Cred că da, însă oricum eu n-am făcut niciodată chestiile pe care le faci tu.

— Poate c-ar trebui.

— Uneori mi-au mai dat nişte medicamente care ar fi trebuit să mă binedispună; dup-aia nu puteam dormi, şi mergeam, tot mergeam, ştii, şi mă loveam de lucruri şi le făceam necazuri la toţi; da’ la ce-ajută?

Nicholas ridică din umeri.

— Nici să n-o faci, n-ajută la nimic - adică, amândoi sântem aici. În felul meu, eu ştiu că i-am făcut să sară-n sus; mi-au făcut injecţiile alea şi nu mai sunt nervos, dar ştiu ce-i, şi mă gândesc ce-aş face dac-aş fi *cu adevărat* nervos şi-o fac, şi când îmi trece mă bucur c-am făcut-o.

— Cred că undeva, în adâncul tău, tot mai eşti furios.

Nicholas se gândea deja la altceva.

— Insula asta zice că Ignacio ucide oameni. Făcu o pauză. Cum arată?

— Ignacio?

— Nu, pe el l-am văzut. Doctorul Island.

— Ah, vrei să zici când eram în navă. Satelitul e, bineînţeles, rotund, şi perfect dar cu excepţia locului unde e doctorul Island, unde-i o pată întunecată. Restul e tempersticlă, şi din spaţiu nici măcar apa n-o poţi vedea.

— Ăla de sus e oceanul, nu? întrebă Nicholas, încercând să-l privească printre frunzele copacilor şi picăturile de ploaie. Aşa am crezut de la început.

— Sigur că da. E ca o bilă din sticlă, şi noi suntem

înăuntru, şi apa e şi ea înăuntru, şi e de jur împrejurul bilei.

— De asta puteam vedea atât de departe pe plajă, nu? În loc să se curbeze în jos la orizont, ca pe Callisto, se ridică-n sus şi de-aia îl poţi vedea.

Fata încuviinţă.

-— Şi apa lasă lumina să treacă, da’ opreşte ultravioletele. În plus, ne dă masă termică, şi nu ne-ncălzim prea mult când suntem între soare şi Pata Roşie.

— Asta ne dă căldură? Pata Roşie?

Diane încuviinţă din nou.

— Ne rotim în zece ore, ştii, şi-asta ne ţine tot timpul deasupra ei.

— Atunci de ce n-o pot vedea? Ar trebui s-arate cam ca Soarele văzut din Centură, doar ceva mai mare; dar aici nu-i decât ceva neclar pe cer, chiar şi când nu plouă.

—- Valurile difractă lumina şi destramă imaginea. Ai vedea, totuşi, Focarul dacă aerul n-ar fi aşa curat. Ştii ce-i Focarul?

Nicholas scutură din cap.

— O s-ajungem la el destul de repede, după ce se-opreşte ploaia asta. Atunci o să-ţi zic.

— Tot nu-nţeleg ce-i cu ploaia.

În mod neaşteptat, Diane chicoti.

— Mi-am adus aminte... ştii ce trebuia să fiu? Când mă duceam la şcoală?

— Fată cuminte, răspunse Nicholas.

— Nu, prostuţule. Vreau să zic, ce trebuia să fac după ce terminam şcoala, ce-nvăţam acolo, chestiile-astea. Trebuia să fiu profesoară, cu toate camerele alea pe mine şi puşti de peste tot uitându-se şi punând întrebări pe direct. Foarte mişto. Acum o fac aici, numai că eşti doar tu.

— Te deranjează?

— Nu, cred că-mi place. Pe coapsa Dianei era o vânătaie, şi ea o frecă gânditoare cu o mână în timp ce vorbi: Oricum, există trei modalităţi de-a produce gravitaţia. Le ştii? Răspunde, elev.

— Sigur că da; acceleraţie, masa şi viteză.

— Exact; mişcarea şi masa sunt amândouă deformări ale spaţiului, bineînţeles, de asta nu e valabil paradoxul lui Zero, şi de asta masele se deplasează una spre cealaltă - ceea ce noi

numim cădere - sau cel puţin încearcă s-o facă; iar dacă sunt menţinute la distanţă produc tensiunea pe care o percepem ca pe o forţă şi-i zicem greutate şi toate prostiile-alea. Deci evident dacă curbezi direct spaţiul, sintetizezi un efect gravitaţional, şi ăsta ţine toată apa pe carcasa transparentă - nici vorbă s-aibă suficientă masă ca s-o producă singură.

— Adică - Nicholas înlinse palma să prindă o picătură ce se deplasa încet - asta-i apă din ocean?

— Exact, până sus cfe tot. Uite cum e, diferenţele de temperatură din aer nasc vânturilre, şi vânturile produc valurile şi talazurile pe care le vezi când te plimbi pe mal. Când valurile se sprg, ele împroaşcă picături, şi dacă te uiţi atent o să vezi că, chiar când e senin, eie pot urca uneori mult de tot. Dup-aia dacă gravitaţia e mai mică, se duc până la capăt, şi dac-am fi în exterior ar zbura în spaţiu; dar nu suntem, suntem în interior, aşa că ele traversează centrul, mai mult sau mai puţin, până ajung din nou în apă, sau pe doctorul island.

— Doctorul Island spunea că uneori au furtuni, când oamenii sunt furioşi.

— Da. Vânt puternic, şi-n felul ăsta şi multă ploaie. Numai că atunci ploaia e din cauză că vântul destramă crestele valurilor şi nu devii uşor cum se-ntâmplă într-o ploaie obişnuită.

— Şi ce produce atâta vânt?

— Nu ştiu. Totuşi se-ntâmplă.

Rămaseră tăcuţi, Nicholas ascultând susurul frunzelor. Îşi aminti apoi că, în cele din urmă, ei rotiseră modulul-spital, pentru a curăţa aerul de globulele de sânge închegat; sângele Mayei se adunase pe grătarele conductelor de purificare, pătându-le în negru şi cineva se temuse că avea să se descompună acolo şi să miroasă. El nu fusese acolo când o făcuseră, dar îşi putea imagina picăturile adunându-se, ca acum, sub efectul rotaţiei lente. Vechiul grup de psihodramâ fusese deja destrămat, şi când se întâlnea cu Maeveer sau oricare din ceilalţi în sala de recreere, discutau despre Frumoasele Zile De Altădată. Nu prea semănase cu Frumoasele Zile De Altădată, cu excepţia faptului că Maya fusese acolo.

— Se opreşte, spuse Diane.

— Mie mi se pare la fel de tare.

— Nu, o să se oprească - vezi, acum cad niţel mai repede, şi mă simt mai grea.

Nicholas se sculă.,

—- Te-ai odihnit destul? Mergem mai departe?

— O să ne-udăm.

El ridică din umeri.

— Nu vreau să-mi ud părul, Nicholas. O să se-oprească într-un minut.

Se aşeză la loc.

— De când eşti aici?

— Nu-s sigură.

— Nu numeri zilele?

— Le pierd mereu şirul.

— Mai mult de-o săptămână?

— Nicholas, nu mă mai întreba, da?

— Pe bucata asta din doctorul Island nu suntem decât tu, eu şi Ignacio?

— Înainte de-a veni tu nu cred că era decât Ignacio.

— El cine-i?

Fata îl privi.

— Ei, cine-i? Mă cunoşti pe mine - pe noi - Nicholas Kenneth de Vore; şi tu eşti Diane, şi mai cum?

— Phillips.

— Şi eşti din Planetele Troiene, iar eu am venit din Centura Exterioară, cred, pentru început. Dar ce-i cu Ignacio? Câteodată vorbeşti cu el, nu? Cine-i?

— Nu ştiu. Cineva important.

Pentru o clipă. Nicholas îngheţă.

— Ce-nseamnă asta?

— Important.

Fata îşi freca genunchii, trecându-şi palmele peste ei înainte şi înapoi.

— Poate că toţi sunt importanţi.

— Ştiu că nu eşti decât un puşti, Nicholas, dar nu fi atât de prost. Haide, voiai să mergem, să-i dăm drumul. S-a oprit aproape de tot. Se sculă, întinzându-şi trupul subţire, cu braţele deasupra capului. Am făcut bătături în genunchi - tu mi-ai amintit de ele. Când am venit aici, cred că erau netezi. Obişnuiam să-i dau cu o loţiune specială. Pentru că tati îi pipăia, şi palmele mele şi coatele, şi zicea că dacă nu-s fine n-o să mă mai dorească nimeni; mami nu zicea nimic, dar dup-aia era supărată, şi obişnuiau să vină-n vizită, şi de-aia ţineam o sticluţă

în cameră şi mă dădeam cu ea. Odată am şi băut din ea.

Nicholas tăcu.

— Nu mă-ntrebi dacă n-am murit? Păşi înaintea lui, îndepărtând crengile ude. Auzi, iarta-mă dacă te-am făcut prost.

— Mă gândeam, spuse Nicholas. Nu m-am supărat pe tine. Chiar nu ştii nimic despre el?

— Nu, dar uită-te. Arătă cu braţul. Uită-te-n jurul tău; cineva a construit toate-astea.

— Vrei să zici c-a costat mult.

— E automatizat, bineînţeles, totuşi... auzi, în celelalte locuri prin care-ai mai fost - cât spaţiu exista pentru fiecare pacient? Ia volumul total şi-mparte-l la numărul celor de acolo.

— Bun, ăsta-i cu mult mai mare, dar poate că ei consideră că merităm spaţiul.

— Nicholas... Se opri. Nicholas, Ignacio e un ucigaş. Nu ţi-a spus doctorul Island?

— Ba da.

— Şi tu ai paisprezece ani şi nu eşti prea voinic, şi eu-s fată. Cine-i îngrijorează pe ei?

Privirea de pe chipul lui Nicholas o surprinse.

După o oră sau mai mult de mers, ajunseră. Era o fâşie de vegetaţie, maro şi neagră şi scorojită, şi dreaptă parcă trasă cu linia.

— Mi-era frică să nu mai fie aici, zise Diane. Îşi schimbă locul ori de câte ori e furtună. S-ar fi putut să nu mai fie deloc în sectorul nostru.

— Ce este? întrebă Nicholas.

— Focarul. A fost peste tot, dar, de obicei, plantele cresc la loc repede după ce trece.

— Miroase ciudat - ca bucătăria dintr-un loc unde voiau să mă pună la bucătărie, odată.

— Vegetaţie putrezind, asta-i. Şi ce-ai făcut?

— Nimic... le-am pus detergent în mâncare. Cine-l produce?

— Pata Roşie, Ştii, când e chiar deasupra capului curbura cerului şi apa de-acolo de sus fac o lentila. Nu-i o lentilă foarte bună - o mare parte din lumină se-mprăştie. Totuşi destulă e focalizată ca să facă asta. Nu ne-ar arde dacă ne-ar atinge, dacă la asta te gândeşti, pentru că nu-i chiar atât de fierbinte. Eu am

stat chiar în el, dar după vreun minut vrei să ieşi de-acolo.

— Eu crezusem că era vorba de făptul că ne vedeam pe noi înşine pe plajă.

Diane se aşeză pe trunchiul unui arbore prăbuşit.

— Păi aşa şi este. Ultima dată când am fost aici era mai departe de apă, şi bănuiesc c-a fost acolo de mult timp, pentru că curăţase multe din chestiile uscate. Ştii, laturile sectorului sunt mai apropiate aici: întregul sector se îngustează spre centru ca o felie de tort. Deci te poţi uita spre Focar din orice parte şi să te vezi mai aproape decât te vedeai pe plajă. E ca şi cum ai fi într-o sală mare, mare, cu oglinzi pe toţi pereţii, sau ca şi cum ai putea sta înapoia ta. M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă.

— O să-ncerc şi-aici, anunţă Nicholas, şi se caţără pe unul din copacii uscaţi în vreme ce fata aştepta dedesubt, dar crengile fragile trosneau şi i se rupeau sub tălpi, şi nu putut ajunge destul de sus pentru a se vedea întruna din direcţii.

Când reveni pe sol lângă ea, spuse:

—- Nici de mâncat nu-i nimic pe-aici, aşa-i?

— Eu n-am gâsit nimic.

— N-o să ne lase ei... adică, doctorul Island să murim de foame, nu?

— Nu cred c-ar putea face ceva; aşa-i făcut locul ăsta. Uneori găseşti câte ceva, şi eu am încercat să prind peşti, dar n-am putut. De vreo două ori Ignacio mi-a dat, totuşi, din ce avea; se pricepe la asta. Fac pariu că zici de mine că-s slăbănoagă, este? Dar când am venit aici eram mult mai grasă.

— Şi-acum ce-o să facem?

— Păi, cred c-o să mergem mai departe, Nicholas. Poate să ne ducem la apă.

— Crezi c-o să găsim ceva?

Dintr-un buştean putred, scârţâituri de insectă strigară:

— Aşteptaţi.

— *Tu* ştii unde-ar fi ceva? întrebă Nicholas.

— Ceva de mâncare pentru voi? Nu deocamdată. Însă îţi pot arăta ceva mult mai interesant, nu departe de aici, de pâlcul acesta de arbori uscaţi. Nu vrei să vezi?

— Nu te duce, Nicholas, spuse Diane.

— Ce este?

— Diane, care îl denumeşte pe acesta „Focarul”, l-a

botezat pe cel care vreau să ţi-l arat „Punctul”.

— De ce să nu mă duc? o întrebă Nicholas pe Diane.

— Eu nu merg. Oricum, am mai fost acolo o dată.

— Am luat-o eu, spuse doctorul Island. Şi te voi lua şi pe tine. Nu te-aş lua dacă n-aş considera că te-ar putea ajuta.

— Nu cred ca Dianei i-a plăcut.

— S-ar putea ca Diane să nu dorească să fie ajutată - ajutorul poate fi dureros, şi adesea oamenii nu-l doresc. Dar misiunea mea este să-i ajut dacă pot, indiferent dacă ei o doresc sau nu.

— Şi dacă n-aş vrea să merg?

— Atunci nu te pot sili; ştii lucrul acesta, însă, Nicholas, vei fi singurul pacient din acest sector care nu l-a văzut, şi cel mai tânăr; atât Diane cât şi Ignacio l-au văzut, iar Ignacio merge deseori acolo.

— E periculos?

— Nu. Îţi este teamă?

Nicholas o privi întrebător pe Diane.

— Ce-i? Ce-o să văd?

Pe când el vorbise cu doctorul Island, ea se îndepărtase şi acum stăteam cu picioarele încrucişate pe jos, la vreo cinci metri de Nicholas, privindu-şi mâinile. Nicholas repetă:

— Ce-o să văd, Diane?

Nu credea că avea să-i răspundă.

— O oglindă, rosti ea,

— Doar o oglindă?

— Ştii când ţi-am spus să te sui în copac aici? Punctul este acolo unde se întâlnesc marginile. Te poţi vedea - ca pe plajă - dar mai aproape.

Nicholas era dezamăgit.

— M-am văzut de nu ştiu câte ori în oglindă.

Doctorul island, a cărui voce era acum în suspinul frunzelor moarte, şopti:

— Ai avut o oglindă în camera ta, Nicholas, înainte de-a ajunge aici?

— Una din metal.

— Ca să n-o poţi sparge?

— Aşa cred. Uneori dădeam cu obiectele în ea, dar abia dacă se îndoia. Amintindu-şi reflexiile deformate, Nicholas râse.

— Nici pe aceasta nu o poţi sparge.

— Nu mi se pare c-ar merita s-o văd.

— Eu cred că merită.

— Diane, tot crezi că n-ar trebui să mă duc?

Nici un răspuns. Fata privea pământul din faţa ei. Nicholas se apropie s-o privească şi văzu câ pe ambii obraji supţi câte o lacrimă lăsase o dâră umedă, însă ea nu se clinti când o atinse.

— E catatonică, nu? rosti el.

Un ram verde dinafara Focarului încuviinţă.

— Schizofrenie catatonică.

— Odat-am avut un doctor care zicea nume d-astea ca ăsta. Nu-nsemnau nimic. (Doctorul fusese un robot de terapie, însă un doctor om conferea mai multă importanţă cazului. Pacienţii roboţilor locuiau în nişe fără uşi - pentru Nicholas două ore şi jumătate pe zi: o oră şi jumătate dimineaţa, o ora după-amiaza - şi vorbeau cu ceva ce părea a fi un frigider mic şi prietenos. Unii tăceau în fiecare zi, pe când alţii vorbeau permanent, şi pentru astfel de pacienţi infirmierii se deranjau rareori să pornească maşinile.)

— Se refereau la cauză şi tratament. E corect.

Nicholas privi părul cu şuviţe blond-castanii al fetei.

— Care esfe cauza? Mă refer la ea.

— Nu ştiu.

— Şi care-i tratamentul?

— Îl vezi cu ochii tăi.

— O s-o ajute?

— Probabil nu.

— Ascultă, ea te poate auzi, nu ştii asta? Aude tot ce vorbim.

— Dacă răspunsul meu te disturbă, Nicholas, îl pot modifica. O va ajuta dacă ea doreşte să fie ajutată; nu o va face dacă ea insistă să-şi ţină boala la sân.

— Ar trebui să plecăm de-aici, spuse Nicholas jenat.

— În stânga ta poţi vedea o potecă, foarte slab distinctă, între copacul răsucit şi tufişul cu flori galbene.

Nicholas încuviinţă şi începu să meargă, privind de câteva ori înapoi, spre Diane. Florile erau fluturi, care zburară într-un nor de culori când se apropie de ele, şi se întrebă dacă doctorul Island ştiuse. După ce parcurse vreo sută de paşi şi era suficient de departe de vegetaţia putrezind cafenie, rosti:

— Ea stătea în Focar.

— Da.

— Mai e acolo?

— Da.

— Ce se va-ntâmpla când vine Pata Roşie?

— Diane nu se va simţi confortabil şi se va muta, dacă va mai fi acolo.

— Odată, într-unul din locurile unde am fost, era un bărbat tot aşa, şi ei ziceau că n-o să capete nimic de mâncare dacă nu se ridică să-şi ia, că nu mai voiau să-l hrănească cu perfuzii; şi n-au mai făcut-o, şi el a murit. Le-am spus despre asta şi n-au vrut să facă nimic şi-a murit de foame chiar acolo, şi după ce-a murit l-au pus pe-o targă şi-au schimbat aşternuturile şi-au pus pe altcineva acolo.

— Ştiu, Nicholas. Le-ai spus despre asta doctorilor de la St. John, şi este în fişa ta; dar gândeşte-te: oameni sănătoşi au făcut greva foamei - da, până la moarte - pentru a protesta împotriva a ceea ce ei considerau injustiţii politice. Este atât de surprinzător că prietenul tău s-a sinucis în acelaşi mod pentru a protesta împotriva a ceea ce el considera o injustiţie psihică?

— Nu era prietenul meu. Auzi, chiar credeai când ai spus că tratamentul pe care ea-l urmează aici ar ajuta-o dacă doreşte să fie ajutată?

— Nu.

Nicholas se opri din mers.

— Nu credeai? Nu crezi că se poate?

— Nu. Mă îndoiesc că o va ajuta ceva.

— Nu consider că ai dreptul să ne minţi.

— De ce nu? Dacă printr-o întâmplare te vindeci, vei fi eliberat, şi dacă vei fi eliberat va trebui să ai de-a face cu societatea care te va minţi în mod frecvent. Aici, unde sunt atât de puţini indivizi, eu trebuie să iau locul societăţii. Am mai explicat asta.

— Deci asta eşti?

— Surogatul societăţii? Bineînţeles. Cine crezi că m-a construit. Ce altceva aş putea fi?

— Doctorul.

— Ai avut mulţi doctori, la fel şi ea. Nicîunul dintre ei nu v-a fost de mare folos.

— Nu-s sigur nici măcar dacă vrei să ne-ajuţi.

— Vrei să vezi ceea ce Diane numeşte „Punctul”?

— Cred că da.

— Atunci trebuie să mergi. Nu-l vei vedea stând aici.

Nicholas porni, împingând în lături ramuri cu frunze şi liane atârnând ude de ploaîe. Jungla mirosea ca viaţa lucrurilor verzi; pe trunchiurile copacilor erau furnici şi libelule cu trupuri roşii, fierbinţi şi aripi lungi cât mâinile lui.

— Vrei să ne-ajuţi? întrebă el după o vreme.

— Sentimentele mele faţă de voi sunt ambivalente. Dar când doriţi să fiţi ajutaţi, eu doresc să vă ajut.

Terenul urca lent, şi devenea ceva mai vizibil, copacii mari erau mai depărtaţi, iar pe sub ei creşteau ferigi şi iarbă. Din loc în loc existau îngrămădiri de bolovani ce trebuiau escaladate şi poieni deschise către cerul gata să se prăvale.

— Cine-a făcu! poteca? întrebă Nicholas.

— Ignacio. Vine deseori aici.

— Deci nu-i este frica? Dianei îi era frică.

— Şi ignacio se teme, dar vine.

— Diane spune că Ignacio este important.

— Da.

— Ce-nţelegi prin asta? Este importnat? Mai important decât noi?

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că eu sunt surogatul societăţii? Ce crezi tu, Nicholas, că doreşte societatea?

— Ca toţi să facă ce zice ea.

— Vrei să spui conformism. Da, trebuie să existe conformism, dar şi altceva - conştiinţă.

— Nu vreau s-aud asta.

— Fără conştiinţa, căreia îi poţi spune sensibilitate dacă eşti atent să nu te laşi derutat de termen, nu există progres. Acum un secol, Nicholas, omenirea se sufoca pe Pământ; acum se sufocă din nou. Cam jumătate dintre cei care au contribuit substanţial la progresul omenirii au dat dovadă de tulburări emoţionale.

— Ţi-am zis, nu vreau s-aud despre asta. Ţi-am pus o întrebare simplă - este Ignacio mai important decât mine şi Diane - şi nu vrei să-mi răspunzi. Am mai auzit tot ce mi-ai zis... Le-am auzit de cincizeci, poate de-o sută de ori de la toţi, şi sunt nişte minciuni; e un răspuns de rutină, şi-l aveţi scris pe-acolo pe-un carneţel să-l citiţi când vă-ntreabă cineva. Tipii ăia despre

care ziceai c-au înebunit, au înebunit pentru că-n timp ce ei „progresau omenirea”, sau cum vrei să-i zici, alţii-i dădeau afară din casele lor pentru că nu puteau plăti, şi-n vreme ce ei sunt daţi afară tu-i îmbogăţeşti pe unii care toată viaţa lor n-au făcu; nimic altceva decât să se gândească cum s-ajungă bogaţi.

— Uneori e greu, Nicholas, să determini în absenţa faptelor - sau chiar şi-n prezenţa lor - cine ar trebui să fîe apreciat.

— De unde ştii dacă n-ai încercat niciodată?

— Ai întrebat dacă Ignacio e mai important decât Diane sau decât tine. Eu îţi pot răspunde doar că Ignacio mi se pare a deţine o şansă mai bună de refacere completă, cuplată cu o contribuţie substanţială la progresul omenirii.

— Dacă-i aşa grozav, de ce-a luat-o razna?

— Mulţi nu rezistă, Nicholas. Chiar şi printre planetele interioare, spaţiul nu este un mediu blând pentru omenire; iar spaţiul nostru, trans-marţian, este şi mai rău. Aici orice tânăr, oricine asemănător ţie sau Dianei, care pare a avea o şansă peste medie de adaptare la condiţiile cu care ne confruntăm, este important.

— Sau Ignacio.

— Da, sau Ignacio. Nicholas, Ignacio are un coeficient de inteligenţă testat de două sute zece. Al Dianei este o sută douăzeci. Al tău este nouăzeci şi cinci.

— Nu mi l-au măsurat niciodată.

— Este în fişa ta, Nicholas.

— Au încercat s-o facă şi-am trântit casca pe jos şi s-a spart. Sora Carmela - ea era infirmiera - a scris ceva pe-o hârtie şi m-a trimis înapoi.

— Am înţeles. Voi solicita o anchetă completă, Nicholas.

— Sigur că da.

— Nu mă crezi?

— Cred că tu nu mă crezi.

— Nicholas, Nicholas... Firele lungi de iarbă ce începuseră să apară sub arborii imenşi oftară. Nu înţelegi că o anumită încredere între noi doi este esenţială?

— M-ai crezut?

— De ce întrebi? Să presupunem că aş fî răspuns afirmativ; ai fi crezut?

— Când mi-ai spus că fusesem reclasificat.

— Va trebui să fii re-testat, şi aici nu există condiţii pentru aşa ceva.

— Dacă m-ai crezut, de ce ai zis re-testat? Ţi-am spus că n-am fost deloc testat - dar oricum poţi şterge ăia nouăşcinci.

— Nicholas, îmi este imposibl să-ţi planific terapia fără o estimare a inteligenţei tale, şi nu am nimic cu care să o pot înlocui.

Acum terenul urca mai abrupt, şi într-o poiană băiatul se opri şi se întoarse privind îndărăt la pelicula de frunze, precum lintiţa pe un iaz, deasupra căreia urcase, şi la oceanul de dincolo de ea, în dreapta şi în stânga, orizontul continua să-i fie acoperit de frunziş, iar în faţa lui o pajişte perfect delimitată (asemănătoare pătratului de nisip prin care venise, deşi nu se gândise la asta), presărată totuşi cu arbori, se întindea în sus către un vârf invizibil. I se părea că sub picioarele lui panta muntelui se clătina încetişor. Brusc, întrebă vântul:

— Unde-i Ignacio?

— Nu aici. Mai aproape de plajă.

— Şi Diane?

— Acolo unde ai lăsat-o. Îţi place peisajul?

— E frumos, dar mi se pare că ne legănăm.

— Aşa este. Sunt ancorat de exteriorul din tempersticlă al satelitului nostru prin două sute de cabluri, dar fluxul şi curenţii îmi conferă totuşi o uşoară mişcare. Evident, această mişcare este amplificată pe măsură ce urci.

— Crezusem că erai legat direct de înveliş; dacă dedesubtul tău e apă, cum intră şi ies oamenii?

— Sunt legat de principala ecluză de aer printr-un tub de comunicaţii. Atunci când ai venit, l-ai considerat probabil un coridor obişnuit.

Nicholas încuviinţă şi, întorcând spatele spre frunze şi ocean, începu să urce din nou.

— Te găseşti într-un loc minunat, Nicholas; nu-ţi deschizi inima către frumuseţe? După ce aşteptă un răspuns care nu veni, vântul cântă:

Munţii-mpăduriţi până-n vârf, păşunile
Şerpuind în sus poienile, poteci către Rai,
Coroana penată a zveltului cocotier,
Străfulgerările gâzelor şi păsărilor,
Sclipirea volburilor lungi

Încolăcite-n jurul falnicelor tulpini
Ce-ajungeau pân-la marginea ţinutului,
Fala şi strălucirea brâului cel lat al lumii,
Toate-acestea le văzu el.

— Nu înseamnă nimic pentru tine aceasta, Nicholas?

— Citeşti mult, nu?

— Adeseori, când este întuneric, când toţi dorm şi nu prea mai am ce face.

— Vorbeşti ca o femeie; eşti o femeie?

— Cum aş putea fi o femeie?

— Înţelegi ce vreau să spun. Atât că, atunci când te adresai Dianei, sunai mai degrabă ca un bărbat.

— N-ai spus încă dacă ţi se par frumos.

— Eşti un ou de Paşti.

— Ce vrei să spui prin aceasta, Nicholas?

— Nu contează. Vedea oul plutind în văzduh în faţa lui, strălucind cu aur şi acoperit de flori.

— Ouăle sunt colorate frumos pentru Paşti, şi culorile mele sunt minunate - la asta te referi, Nicholas?

Maică-sa îi adusese oul în ziua de vizită, dar ea nu l-ar fi putut face niciodată. Nicholas ştia cine trebuie să-l fi făcut. Aurul era chiar acel aur foarte pur, utilizat pentru acoperirea instrumentelor delicate: fulgii de carbon cristalizat ce împestriţau suprafaţa oului cu steluţe puteau proveni doar din cuptorul de înaltă presiune al unui laborator. Cât de furios trebuie să fi fost când îi spusese că voia să i-l dăruiască.

— Este frumos, nu-i aşa, Nicky?

Plutea în imponderabilitatea dintre ei, rotindu-se foarte lent cu amintirea mănuşilor ei parfumate.

— Florile sunt creţuşcă, frăsinel, lăcrămioară, şi merişor - deşi nu m-aş aştepta să le recunoşti, scumpule.

Maică-sa nu fusese niciodată mai jos de orbita lui Marte, dar pretindea că-şi petrecuse copilăria pe Pământ: fiecare referire la minciună îl umplea pe Nicholas de o furie şi o ruşine indescriptibile. Oul avea cam douăzeci de centimetri lungime şi se rotea în jurul axei mici, cu puţin mai repede decât opt din bătăile pulsului pe care el le simţea în obraji. Mai erau douăzeci şi trei de minute din vizită.

— Nu vrei să te uiţi la el?

— Îl văd şi de-aici, încercă s-o facă să priceapă: îl pot

vedea perfect. Chestiile alea mici şi roşii sunt cristale de oxid de aluminiu, aşa-i?

— E vorba să te uiţi înăuntru, Nicky.

Văzu atunci că la unul din capete exista o lentilă, camuflată sub forma unei picături de rouă în cupa unei narcise. Delicat, prinse oul în palme, închise un ochi şi privi. Lumina din interior nu era aşa cum se aşteptase, aurie, ci orbitor de albă, provenind dintr-o sursă ascunsă. Înăuntru sclipea o lume cu siguranţă menită Pământului, văzută ca din interiorul orbitei satelitului - oceane indigo şi continente de smarald. Fluvii cafenii, limpezi precum ceaiul, brăzdau şesuri întinse.

— Nu-i frumos? întrebă maică-sa.

În colţuri, noaptea atârna în purpuriu funerar şi trimitea umbre prelungi, precum braţe reci şi drăgăstoase care să mângâie ziua; şi în vreme ce el privea şi noaptea sosi, păsări cu gâtul lung, de un trandafiriu atât de închis încât erau aproape roşii, traversară cerul cu picioarele întinse, aripile lor transformându-le în cruci.

— Se numesc flamingo, spuse doctorul Island urmărindu-i direcţia privirii. Nu-i aşa că este un nume frumos? Pentru o pasăre frumoasă, dar nu cred că ne-ar place la fel de mult dacă le-am spune vrăbii, nu?

Mama lui spuse:

— O să-l iau acasă şi-o să-l păstrez pentru tine. E prea frumos ca să-l las unui băieţel, dar dacă te mai întorci vreodată acasă te va aştepta. Pe noptiera ta, lângă pieptene.

Nicholas spuse:

— Cuvintele te zăpăcesc.

— Nu trebuie să le dispreţuieşti, Nicholas. Pe lângă faptul că au o deosebită frumuseţe proprie, ele sunt utile în reducerea tensiunilor. Poţi beneficia de acest lucru.

— Vrei să zici că duci cu vorba.

— Vreau să zic că însuşirea cuiva de a-şi verbaliza sentimentele, fie numai pentru el însuşi, îl poate salva de la a fi distrus de ele. Evoluţia, Nicholas, ne învaţă că scopul iniţial al limbajului a fost de-a ritualiza ameninţările şi blestemele oamenilor, precum şi invocaţiile lor adresate zeităţilor; comunicarea a apărut mai târziu. Cuvintele pot fi o supapă de siguranţă.

Nicholas spuse:

— Eu vreau să fiu o bombă; o bombă n-are nevoie de supapă de siguranţă. Mamei sale: Aia-i America de Sud, mamă?

— Nu. dragule, India. În stânga ta, coasta Malabar, în dreapta, coasta Coromandel şi Ceylonul dedesubt.

Cuvinte.

— O bombă se auto-distruge, Nicholas.

— Unei bombe nu-i pasă.

Urca hotărât acum degetele picioarelor înfigându-se în solul moale, acoperit de muşchi, sau proptindu-se în rădăcinile copacilor; doctorul său nu mai era vântul ci o maimuţică maronie care-l urma la o aruncătură de piatră.

— Aud pe cineva apropiindu-se, zise el.

— Da.

— E Ignacio?

— Nu, este Nicholas. Acum eşti aproape.

— Aproape de Punct?

— Da.

Se opri şi privi în jur. Se opriră şi sunetele pe care le auzise, tălpile goale lipăind pe pământ. Nimic nu părea ciudat; terenul continua să urce, şi existau arbori mari, la distanţe mari unul de celălalt, cu muşchi crescând la umbra lor deasă, şi iarbă în locurile mai luminoase.

— Cei trei copaci mari, spuse Nicholas, sunt la fel. Aşa ştii unde ne aflăm?

— Da.

În mintea lui îl denumi pe cel din faţă „Ceylon”; ceilalţi erau „Coromandel” şi „Malabar”. Înaintă spre Ceylon, studiindu-i ramurile masive, răsucite; un băiat dezbrăcat, ca şi el, ieşi din pădure în stânga lui, mergând către Malabar - băiatul acesta nu-l privi pe Nicholas, care strigă şi alergă spre el.

Băiatul dispăru. Doar Malabar, solid şi real, stătea înaintea lui Nicholas; se apropie de el, îi atinse scoarţa aspră cu mâna, şi atunci zări dincolo de el un al patrulea arbore, şi el asemănător cu Ceylon, înapoia căruia un băiat trăgea cu ochiul ferindu-se, Nicholas îl privi un moment, apoi spuse:

— Înţeleg.

— Adevărat? chiţăi maimuţa.

— Este ca o oglindă, doar că-i invers. Lumina dinaintea mea iese şi ajunge la margine, şi intră prin cealaltă parte, numai că eu n-o pot vedea pentru că nu mă uit într-acolo. Eu văd

lumina din spatele meu, ca să zic aşa, pentru că pe-aici se-ntoarce. Când am alergat, m-am întors?

— Da, ai ieşit prin partea stângă a segmentului, şi bineînţeles te-ai întors imediat dinspre dreapta.

— Nu mă sperie. E chiar drăguţ. Ridică un băţ şi-l azvârli cât putu de tare spre Malabar. Dispăru, îi vâjâi pe deasupra capului, dispăru din nou, şi-l izbi peste picioare din spate. Asta a speriat-o pe Diane?

Nici un răspuns. Merse mai departe, băieţi goi cu pielea albă păşind în stânga şi dreapta lui, dar fără să-l privească nici o clipă, apropiindu-se treptat.

— Nu mai înainta, spuse doctorul Island înapoia lui. Poate fi periculos dacă încerci să treci chiar prin Punct.

— Îl văd, spuse Nicholas. Vedea alţi trei arbori, crescând foarte apropiaţi, chiar înaintea lui; crengile lor păreau ciudat împletite pe când dansau împreună în vânt, iar dincolo de ei nu mai exista absolut nimic.

— De fapt nu poţi trece prin punct, spuse doctorul Island Maimuţă. Copacul îl acoperă.

— Atunci de ce m-ai prevenit despre el?

Şchiopătând şi speriaţi, acum băieţii din stânga şi dreapta se apropiaseră până la doi metri; el descoperise că dacă privea drept înainte, putea uneori să le întrezărească profilele tumefiate.

— Este destul de departe, Nicholas.

— Vreau s-ating copacul.

Mai făcu un pas, apoi altul, după care se întoarse. Băiatul Malabar se întoarse şi el, arătându-şi spinarea îngustă, pe care coloana şi coastele păreau răni. Nicholas îşi întinse ambele braţe şi puse mâinile pe umerii slăbănogi, şi în aceeaşi clipă simţi alte mâini - palmele reci, recunoscute ale unui străin, uscate şi prea mici — atingându-i proprii săi umeri şi urcând spre gâtul său.

— Nicholas!

Sări într-o parte, îndepărtându-se de copac, şi-şi privi palmele, legănându-şi capul.

— Nu eram eu.

— Ba da, Nicholas, spuse maimuţa.

— Era unul din ei.

— Tu eşti ei toţi.

Cu o mişcare rapidă, Nicholas rupse o creangă de mărimea braţului său şi-o azvârli spre maimuţă. Creanga lovi animalul cel mic, doborându-l, însă maimuţa se ridică iute şi fugi pe trei membre. Nicholas alergă după ea.

Aproape o prinsese când ţâşni într-o parte; cu aceeaşi rapiditate, el se întoarse către cealaltă, aruncându-se spre maimuţa pe care o vedea fugind spre el acolo. Într-o clipă era în strânsoarea lui, încercând cu disperare să muşte. O izbi cu capul de pământ, apoi apucând-o de glezne o lovi de copacul Ceylon până când, la al treilea impact, auzi ţeasta pârâind, şi se opri.

Se aşteptase la cabluri, dar nu existau. Sângele se prelingea din chipul micuţ, iar trupul îmblănit era cald şi inert în mâinile lui. Frunzele de deasupra capului său spuseră:

— Nu m-ai ucis, Nicholas. Nu o vei face niciodată.

— Cum funcţionează? Continua să caute după fire, după microcircuite logice. Privi în jur după o piatră ascuţită cu care să despice corpul maimuţei dar nu găsi niciuna.

— Este pur şi simplu o maimuţă, spuseră frunzele. Ţi-aş fi spus, dacă m-ai fi întrebat.

— Cum o faci să vorbească? îi dădu drumul să cadă, o privi pentru o clipă, apoi o lovi cu piciorul. Degetele lui erau mânjite de sânge, şi le şterse pe frunzele copacului.

— Doar mintea mea vorbeşte cu a ta, Nicholas.

— Ah, făcu el. Apoi: Am auzit de aşa ceva. Nu credeam c-o să fie aşa. Credeam c-o să fîe-n capul meu.

— Fişa ta nu consemnează halucinaţii auditive, totuşi n-ai cunoscut niciodată pe cineva care să le aibă?

— Am cunoscut odată o fată... Se opri.

— Da?

— Care schimba zgomotele... ştii?

— Da.

— De pildă, era doar un cărucior de serviciu pe coridor, da' ea auzea ventilatorul, şi credea...

— Ce?

— Oh, fel de fel de chestii. Că vorbea cineva, c-o striga.

— *Îi auzi?*

— Ce? Se ridică în cuşetă. Maya?

— *Vin după mine*.

— Maya?

Doctorul Island, prin frunze, rosti:

— Când îţi vorbesc, Nicholas, mintea ta face din orice sunet pe care îl auzi vehiculul pentru conţinutul gândurilor mele. Este posibil să mă auzi încetişor în răpăitul ploii, sau plin de bucurie în cântecul unei păsări - dar dacă aş dori, aş putea amplifica ceea ce spun până ce fiecare idee şi sugestie pe care doresc să le fac vor fi bătute ca un cui în conştiinţa ta. Atunci vei face tot ceea ce am dorit.

— Nu cred, spuse Nicholas. Dacă poţi face asta, de ce nu-i spui Dianei să nu fie catatonică?

— Mai întâi, pentru că încercând să scape de mine s-ar putea retrage şi mai adânc în boala ei; şi în al doilea rând, pentru că sfârşind catatonia ei în acest mod nu s-ar îndepărta şi cauza.

— Şi-n al treilea rând?

— Nu am zis „al treilea”, Nicholas.

— Mi s-a părut că-l aud... când s-au atins două frunze.

— În al treilea rând, Nicholas, deoarece atât tu cât şi ea aţi fost aleşi pentru efectul vostru asupra altcuiva; dacă aş schimba-o pe ea - sau pe tine - atât de radical, efectul respectiv s-ar pierde.

Doctorul Island era din nou o maimuţă, o maimuţă nouă, vorbind de la adăpostul unui arbore aflat la vreo douăzeci de metri. Nicholas azvârli un băţ spre el.

— Maimuţele sunt doar nişte animale, Nicholas; le place să-i urmeze pe oameni, şi pălăvrăgesc.

—- Fac pariu că Ignacio le omoară.

— Nu, lui îi plac; el omoară numai peşti, ca să mănânce.

Brusc, Nicholas îşi dădu seama cât de înfometat era, începu să meargă.

Îl găsi pe Ignacio pe plajă, rugându-se. Timp de o oră sau mai mult, Nicholas se ascunse înapoia tulpinii unui palmier, privindu-l, dar mult timp nu putu decide cui se ruga Ignacio. Îngenunchease acolo unde marginile dantelate ale valurilor mureau, cu faţa spre apă; şi din când în când se pleca, atingându-şi fruntea de nisipul umed, apoi Nicholas îi putu auzi vocea, slab, peste valurile ce se spărgeau şi fâşiau. În general, Nicholas era de acord cu rugăciunile, deoarece constatase că, de obicei, aceia care se rugau erau tovarăşi mai interesanţi decât ceilalţi; dar mai constatase, de asemenea, că deşi nu era

important ce nume dădeau credincioşii obiectului credinţei lor, era important să descoperi cum fusese creată zeitatea. Ignacio nu părea să se roage doctorului Island - pentru asta, se gândi Nicholas, ar fi trebuit să stea întors cu chipul în direcţia opusă - şi o vreme se întrebă dacă nu cumva se ruga valurilor. Din locul unde-se afla, îndărătul lui Ignacio, îi putea urmări perfect linia vizuală hăt departe, val după val în cerul strălucitor, confuz, sus şi tot mai sus până ce în cele din urmă se curba complet şi revenea pe umerii lui Ignacio; şi atunci pricepu că Ignacio s-ar fi putut ruga chiar sieşi. Părăsi adăpostul palmierului şi străbătu cam jumătate din distanţa până la locul unde Ignacio stătea îngenuncheat, şi se aşeză. Dincolo de sunetele oceanului şi de murmurul glasului lui Ignacio, atârna o linişte atât de imensă şi fragilă încât se părea că în orice moment întregul satelit cristalin avea să răsune precum un gong.

După o vreme, Nicholas îşi simţi partea stângă tremurând. Începu să o mângâie cu dreapta, apăsându-şi cu degetele lungul braţului, până la coapsă. Îl tulbura faptul că partea lui stângă era atât de speriată, şi se întrebă dacă poate cealaltă jumătate a creierului său, de care era pentru totdeauna despărţit, auzi ce spunea Ignacio valurilor. Începu şi el să se roage, astfel ca celălalt (şi poate şi Ignacio de asemenea) să poată auzi, rostind nu chiar în şoaptă:

— Nu te teme, nu-ţi fie frică, n-o să ne facă rău, e drăguţ, şi dac-o face n-o să-l lăsăm; doar să căpătăm ceva de mâncare, poate-o să ne arate cum să prindem peşte, cred c-acum o să fie drăguţ.

Dar ştia, sau cel puţin simţea că ştie, că Ignacio n-avea să fie drăguţ de data aceasta.

În cele din urmă Ignacio se sculă; nu se întoarse cu faţa către Nicholas, ci intră în ocean; apoi, de parcă ştiuse tot timpul că Nicholas era înapoia lui (deşi Nicholas nu era sigur că fusese auzit - poate, se gândi el, doctorul Island îi spusese lui Ignacio), făcu un gest, indicându-i lui Nicholas să-l urmeze.

Apa era mai rece decât îşi amintea, nisipul aspru şi scârţâitor între degetele de la picioare. Se gândi la ce-i spusese doctorul Island - despre plutit - şi la faptul că o parte a ei trebuia să fie acest nisip, sub apă, întinzându-se (cât de departe?) în ocean; acolo unde se termina, nu avea să fie nimic decât tempersticla transparentă a satelitului însuşi, jos de tot.

— Haide, spuse Ignacio. Ştii să-noţi?

Parcă uitase cu totul de noaptea trecută.

Nicholas spuse da, ştia, întrebându-se dacă Ignacio avea să se întoarcă spre el când vorbea. Nu o făcu.

— Ştii de ce eşti aici?

— Tu mi-ai zis să vin.

— Ignacio se referă la *aici*. Nu-ţi aminteşte de niciunul dintre locurile văzute până acum, miuţule?

Nicholas se gândi la gongul din cristal şi la oul de Paşti, apoi la minusculele globuri de vapori parfumaţi care, acasă, erau uneori trimise să plutească pe coridoare de Crăciun, pentru a exploda în pulbere incoloră şi o aromă răcoritoare de cetină, atunci când copiii le izbeau cu bastoanele lor de ţopăit; dar nu spuse nimic.

Ignacio continuă:

— Lasă-l pe Ignacio să-ţi spună o poveste. A fost odată un om - de fapt, un băiat - de pe Pământ, care...

Nicholas se întrebă de ce oare întotdeauna bărbaţii (cel mai adesea, după experienţa lui, doctorii şi psihologii clinici) erau cei care voiau să-ţi istorisească. Isus, îşi reaminti, povestea mereu tuturor, iar Fecioara Maria aproape niciodată, deşi cunoscuse cândva o femeie care se credea Fecioara Maria şi-i povestea într-una despre fiul ei. I se părea că Ignacio semăna puţin cu Isus, încercă să-şi aducă aminte dacă maică-sa îi spusese vreodată poveşti când era acasă, şi decise că nu-i spusese; pur şi simplu îi punea comecranul pe desene animate.

— ... voia să...

— ... spună o poveste, termină Nicholas.

— De unde-ai ştiut? Furios şi surprins.

— Tu erai ăla, nu? Şi vrei să-mi spui una acum.

— Ce ai spus nu era ceea ce ar fi spus Ignacio. El voia să-ţi povestească despre un peşte.

— Unde-i? întrebă Nicholas, gândindu-se la peştele pe care Ignacio îl mâncase în noaptea trecută, şi închipuindu-şi un alt asemenea peşte, prins pe când se întorcea el, poate, din Punct, şi acum ascuns pe undeva aşteptând focul. E unul mare?

— S-a dus acum, spuse Ignacio, dar nu era mai lung decât mâna unui om. L-am prins în râul cel mare.

Huckleberry...

— Ştiu, Mississippi; era un zglăvoc. Sau un biban.

... *Finn*.

— Posibil că aşa le spui tu; o vreme a fost ca soarele pentru cineva. Lumina de nicăieri dansă pe apă. Oricum, era ţinut pe masa aceea în salon în casa unde se trăia viaţa, într-un acvariu, dar nu din cele vechi în care vezi sticla, cu metal la colţuri. Ci din tipurile noi, la care sticla e extrem de rezistentă, dar foarte subţire şi curbată aşa că nu reflectă, şi n-are colţuri, şi un mecanism deştept menţine apa curată. Ridică un pumn de apă scânteietoare, continuând să evite ochii lui Nicholas. Chiar la fel de curată ca asta, şi n-avea nici un vălurel, aşa că nu-l puteai vedea deloc. Peştele meu plutea în mijlocul mesei mele, deasupra unor pietricele.

Nicholas întrebă:

— Ai mers cu pluta pe râu?

— Nu, am avut o bărcuţă. Ignacio a prins peştele ăsta cu o plasă, pe care aproape a sfâşiat-o cu dinţii înainte de-a putea fi scos; avea nişte dinţi minunaţi. În casă nu era nimeni, decât el şi celălalt, şi roboţii; dar în fiecare dimineaţă cineva mergea la bazinul din patio şi-i prindea un peştişor auriu. Ignacio îl vedea pe peştişorul acela auriu când cobora la micul dejun şi-şi spunea „Viteaz peştişor auriu, ai fost destinat monstrului, tu vei fi cel care-l va distruge? Ucide-l şi vei primi pe vecie casa lui de diamant.” Şi apoi peştele, care avea o pată micuţă, roşie sub dinţii lui minunaţi, o pată aidoma unei cireşe, se năpustea asupra tânărului peştişor auriu, şi într-o clipă apa se întuneca de sânge.

— Şi-apoi? întrebă Nicholas.

— Şi apoi maşinăria cea deşteaptă limpezea din nou apa, şi peştele plutea deasupra pietricelelor ca înainte, peştele cu dinţi minunaţi, iar Ignacio atingea butonaşul de pe masă, şi mai cerea pâine şi fructe.

— Ţi-e foame acum?

— Nu, sunt obosit şi mi-e lene; dacă te-aş urmări nu te-aş prinde, şi dacă te-aş prinde - datorită încetinelii şi stângăciilor tale - nu te-aş ucide, şi dacă te-aş ucide nu te-aş mânca.

Nicholas începuse să se dea îndărăt, şi la ultimele cuvinte, înţelegând că reprezentau un semnal, se întoarse şi începu să alerge, împroşcând stropi prin apa puţin adâncă. Ignacio fugi după el, descurcându-se mai bine cu picioarele lui lungi, părul fluturând înapoia chipului său tânăr, smead, dinţii

pătraţi - fiecare alb ca un os şi de mărimea unghiei de la degetul cel mare al lui Nicholas - arătându-se ca nişte spectatori înşiruiţi pe balustradele buzelor.

— Nu fugi, Nicholas, vorbi doctorul Island cu glasul unui val. Mai rău se înfurie când fugi.

Nicholas nu răspunse, ci coti la stânga, în susul plajei şi printre trunchiurile de palmieri, continuând să alerge din răsputeri deoarece nu avea cum să ştie dacă Ignacio nu era chiar îndărătul lui, gata să-l înhaţe de gât. Când se opri, o făcu în desişul junglei, printre copacii de esenţă tare, unde se rezemâ, gâfâind, bubuitul inimii sale singurul sunet într-un văzduh tot atât de tăcut şi adormit cât şi zilele lungi, dinainte de apariţia omului, ale Pământului. Un timp ascultă atent orice zgomot pe care l-ar fi putut face Ignacio în căutarea sa; nimic. Inspiră adânc şi rosti.

— Bun, s-a terminat, aşteptând ca doctorul Island să-i răspundă de undeva: se auzi numai foşnetul verde.

Lumina continua să fie strălucitoare şi puternică şi aproape fără umbre, dar un simţ interior îi spunea că ziua era pe sfârşite, şi observă că asemenea umbre slabe, pe cât le putea distinge, se întindeau precum distorsiuni orizontale, prelungi, ale obiectelor. Nu mai simţea foamea, dar flămânzise şi în trecut şi ştia de care parte a foametei se afla; nu mai era atât de puternic pe cât fusese numai cu o zi în urmă, şi probabil că în următoarea zi n-avea să mai scape cu fuga din faţa lui Ignacio. Trebuia, abia acum îşi dădu seama, să fi mâncat maimuţa pe care o omorîse; totuşi stomacul i se revolta la gândul cărnii crude, şi nu ştia cum ar fi putut face un foc, deşi Ignacio făcuse aşa ceva în noaptea trecută. Peştele crud, chiar dacă ar fi fost capabil să prindă un peşte, ar fi fost la fel de neplăcut, sau mai rău decât maimuţa crudă; îşi aminti cât se chinuise să desfacă o nucă de cocos - nu izbutise, dar cu siguranţă nu era imposibil. Mintea îi era înceţoşată în privinţa conţinutului unei nuci de cocos, însă ar fi trebuit să existe un miez comestibil, pentru că erau mâncate în cărţi. Hotărî să facă un ocol larg prin junglă, care l-ar fi adus înapoi pe plajă, departe de Ignacio; de câteva ori zărise nuci de cocos în nisip, sub copaci.

Înaintă prudent, încă temător, încercând să se gândească la căi de desfacere a nucii de cocos atunci când avea s-o găsească. Se imagină înaintea unei stânci mari, cu feţe

grosolane, ţinând nuca în ambele mâini. O ridică şi o trânti, dar când o izbi nu mai era o nucă de cocos, ci capul Mayei; auzi cum cartilajul nasului i se rupse cu un pocnet limpede, ca de cauciuc. Ochii ei, albaştri precum cerul deasupra Madhya Pradesh, cerul albastru scânteietor al oului, îl priviră, dar el nu se mai putea uita în ei, se retraseră, şi brusc se gândi că Lucifer căzând, se prăbuşise în focurile şi răceala spaţiului, fără să mai vadă vreodată albastrurile calde şi cafeniile şi verzi-urile Pământului: *L-am văzut pe Satan căzând ca fulgerul din ceruri*. Auzise asta pe o bandă undeva, dar nu-şi putea aminti unde anume. Citise că fulgerele pământene nu cădeau din nori, ci săreau în sus de pe suprafaţa planetei către ei, fără să se mai întoarcă vreodată.

— Nicholas.

Ascultă. Însă nu-şi mai auzi numele. Apa bolborosea încetişor: oare doctorul Island folosise sunetul acela pentru a-i vorbi? Merse într-acolo şi descoperi un pârâiaş ce şerpuia printre copaci, şi-l urmă. Peste o sută de paşi se lărgi, încetini şi se termină într-un iaz prelung şi opac sub o cupolă de frunze. Diane stătea pe muşchi, pe malul opus; ridică privirea când el apăru, şi surâse.

— Bună, spuse el.

— Bună, Nicholas. Mi s-a părut că te-aud. Deci n-am greşit, nu?

— Nu cred c-am scos vreun cuvânt.

Încercă apa întunecată cu vârful piciorului şi constată că era foarte rece.

— Mi se pare c-ai oftat. Te-am auzit, şi mi-am zis, *ăsta-i Nicholas*, şi te-am strigat. După aceea m-am gândit că s-ar putea să fi greşit, sau că era Ignacio.

—- Ignacio mă urmărea pe mine. Poate c-o mai face, deşi cred că de-acum a renunţat.

Fata încuviinţă, privind în apele negre ale iazului, dar nu păru că-l auzise. El porni să ocolească spre ea, suind peste rădăcinile aidoma unor şerpi ale copacilor deşi.

— Diane, de ce vrea Ignacio să m-omoare?

— Uneori vrea să m-omoare şi pe mine, spuse fata.

— Dar de ce?

— Cred că e puţin speriat de noi. Ai vorbit vreodată cu el, Nicholas?

— Azi am vorbit puţin. Mi-a zis o poveste despre un

peştişor pe care l-a avut.

— Ignacio a crescut absolut singur; ţi-a spus? Pe Pământ. Pe o plantaţie din Brazilia, hăt pe Amazon - doctorul Island mi-a spus.

— Credeam că pe Pământ e aglomeraţie.

— Aglomerate sunt oraşele şi regiunile din jurul lor. Dar există şi locuri unde este mai pustiu ca pe vremuri. Acolo unde a fost Ignacio, cu două-trei sute de ani în urmă vânau pieile-roşii; când a fost el, nu mai era nimeni, doar maşini. Acum lui nu-i mai place să fie privit, nu mai vrea pe nimeni în jur.

Nicholas rosti încetişor:

— Doctorul Island a zis că mulţi oameni n-ar fi bolnavi dacă n-ar fi tot timpul înconjuraţi de alţii. Ţii minte?

— Numai că tot timpul eşti înconjurat de alţii; asta-i lumea.

— Poate nu şi în Brazilia, spuse Nicholas.

Încerca să-şi amntească ceva despre Brazilia, dar nu-i venea în minte decât un papagal cântând într-o pălărie de pai, din desenele animate; apoi o broască ţestoasă şi un arici care se transformau în armadillos, pentru Dumnezeu, Montressor. Spuse:

— De ce n-a rămas acolo?

— Ţi-am zis de pasăre, Nicholas? Iar nu-l ascultase.

— Ce pasăre?

— Am o pasăre. Înăuntru. Se bătu cu palma pe pântecele neted sub sânii micuţi, şi pentru o clipă Nicholas crezu că într-adevăr găsise mâncare. Stă înăuntru. Şi-a făcut cuib din măruntaiele mele, unde stă şi-mi sfâşie răsuflarea cu pliscul. Îţi par sănătoasă, nu? Dar înăuntru sunt seacă şi putredă şi mă-negresc, şi murdăria şi penele vechi curg afară. În curând o să iasă şi pliscul ei.

— Bine.

Nicholas se întoarse să plece.

— Am băut apă aici, încercând s-o-nec. Cred c-am băut aşa multă că nu m-aş mai putea scula, dar ea nici măcar nu s-a udat, şi ştii ceva, Nicholas? Mi-am dat seama că de fapt eu nu-s eu, sunt ea.

Întorcându-se spre ea, Nicholas întrebă:

— Când ai mâncat ultima data?

— Nu ştiu. Acum două-trei zile. Ignacio mi-a dat ceva.

— O să-ncerc să deschid o nucă de cocos. Dacă pot o să-ţi aduc şi ţie.

Când ajunse pe plajă, Nicholas se întoarse şi porni încet în direcţia focului stins, de data aceasta de-a lungul fâşiei de nisipi umed dintre ocean şi palmieri. Se gândea la maşini.

Dincolo de centură existau sute de mii, poate milioane, de maşini, dar puţini sau nici-unul din sofisticaţii roboţi-servitori ai Pământului - aceia erau obiecte de lux. Oare, Ignacio, în Brazilia (indiferent cum ar fi fost aceasta), avusese asemenea obiecte de lux? Nicholas credea că nu; roboţii aceia erau aproape ca oamenii, şi a trăi cu ei ar fi fost aidoma vieţuirii printre oameni. Lui Nicholas îi părea rău că nu ştia braziliana.

La St. John fuseseră roboţii terapeutici; lui Nicholas nu-i plăcuseră, şi credea că nici lui Ignacio nu i-ar fi plăcut. Dacă i-ar fi plăcut de robotul lui terapeut, probabil că n-ar fi trebuit să fie trimis aici. Se gândi la bătrâna maşină, ruginită şi scrijelită care curăţa coridoarele - Maya îi spunea Corradora, însă toţi nu-i spuneau decât *Heil*. Nu putea (sau cel puţin n-o făcea) vorbi, şi Nicholas se îndoia că avea sentimente, exceptând poate un fel de iubire a curăţeniei care nu se extindea la propria ei persoană, „Trebuie să înţelegi”, rostea cineva în capul său, „că toate motivele pot fi împărţite în două categorii.” Un doctor? Un robot terapeut? Nu conta. „Extrinseci şi intrinseci. Un motiv extrinsec are în vedere, întotdeauna, un ţel final, şi acest ţel final îl denumim motiv intrinsec. Astfel, când am redus motivarea la motivare intrinsecă am redus-o la părţile ei cele mai simple. De exemplu, maşina de acolo.”

Ce maşină?

„Freud ar fi spus că prezintă o fixaţie la ultimul stadiu anal, poate datorită grijii pe care constructorii au manifestat-o în a se asigura că gunoiul colectat nu mai este evacuat. Datorită acestei fixaţii este, după cum vezi, obsedată de curăţenie şi ordine; măturatul forţat şi spălatul îi paliază anxietăţile. Este un atu al teoriei lui Freud, şi nu o slăbiciune, care serveşte la explicarea multor activităţi ale maşinilor pe lângă cele ale oamenilor.”

Bună, Corradora.

Şi bună, Ignacio.

Capul meu, mişcându-se dintr-o parte în cealaltă, trebuie

să-ţi amintească de antena unui radar. Paşii mei sunt măsuraţi, înceţi, şi precişi. În timp ce merg, emit un zumzet de-abia audibil, şi ochii mei sunt fixaţi, când îmi mişc capul, nu asupra ta, Ignacio, ci asupra valurilor de la limita razei, acolo unde se curbează în sus, în cer. Mă opresc la zece metri de tine, şi stau.

Mergi, te urmez, la zece metri în spate. Ce doresc? Nimic.

Da, voi culege beţele, şi te voi urma - ia cinci metri în spate.

— Rupe-le, şi pune-le pe foc. Nu pe toate, doar câteva.

Da.

— Ignacio ţine focul tot timpul aprins aici. Uneori ia cărbunii din foc ca să aprindă alţii, dar aici, sub buşteanul cel mare, el are tot timpul un foc. Ploaia nu ajunge aici, întotdeauna focul. Ştii cum l-a aprins prima dată? Răspunde-i!

— Nu

— Nu, *Patrão*[2].

— „Nu, *Patrão*!”

— Ignacio l-a furat de la zei, de la Poseidon. Acum Poseidon este mort, la fundul apei. Care este vârful. Vrei să-l vezi?

— Dacă tu doreşti, *Patrão*.

— În curând va fi întuneric, şi acela e timpul pentru pescuit; ai o lance?

— Nu, *Patrão*.

— Atunci Ignacio îţi va da una.

Ignacio lua un mănunchi de vreascuri şi le vâri capetele în foc, suflând peste ele. După un moment Nicholas se aplecă şi suflă şi el, până ce toate beţele se aprinseră.

— Acum trebuie să-ţi găsim nişte bambus, şi pe acolo există. Vino după mine.

Lumina, în continuare aproape fără umbre, pălea acum, aşa încât lui Nicholas i se părea că mergeau pe un sol lipsit de substanţă, deşi îl putea simţi sub tălpi. Ignacio îl călăuzea, ridicând crengile arzând până ce focul fu gata să se stingă, apoi coborându-le cu vârfurile în jos, lăsându-l să lingă vreascurile în sus, spre mâna lui, şi să reînvie. O boare lină sufla către ocean, îndepărtând zgomotul valurilor şi aducând o răcoare umedă; după câteva minute de mers, Nicholas auzi în ea un zornăit îndepărtat, sec, aproape ritmic.

---

[2] Lb. port.: şef, patron, boss.

Ignacio privi înapoi şi zise:

— Muzica. Vorbesc tulpinile mari; le auzi?

Găsiră o trestie puţin mai subţire decât mâna lui Nicholas şi îngrămădiră crengile în flăcări in jurul bazei ei, apoi adăugară alte vreascuri. Când se prăbuşi, Ignacio îi arse şi partea superioară, obţinând o prăjină cam de înălţimea lui Nicholas, iar cu tăişul unei scoici ascuţi capătul gros.

— Acum eşti un pescar, spuse el.

— Da, *Patrão*, spuse Nicholas continuând să-şi ferească ochii.

— Ţi-e foame?

— Da, *Patrão*.

— Atunci să-ţi spun ceva. Orice prinzi este al lui Ignacio, înţelegi? Şi ce prinde el, este tot al lui. Dar după ce el mănâncă ce-i place, ce rămâne este al tău. Acum vino, şi Ignacio te va învăţa să pescuieşti sau te va îneca.

Lancea lui Ignacio era îngropată în nisip nu departe de foc; era mult mai mare decât cea pe care i-o făcuse lui Nicholas. Ţinând-o de-a curmezişul pieptului, înaintă spre apă, şi intră până ce apa îi ajunse la brâu, apoi înotă, fără să se uite dacă Nicholas îl urma. Nicholas descoperi că putea înota cu lancea punând tot efortul în mişcarea picioarelor, ţinând lancea în mâna stângă şi doar ocazional vâslind cu dreapta.

— Respiră, şopti el, şi ai grijă de lance, iar după aceea trebui doar să ridice din când în când capul.

Crezuse că Ignacio avea să înceapă să caute peşti de îndată ce se îndepărtau de ţărm, însă brazilianul continua să înoate, încet dar regulat, până ce lui Nicholas i se păru că se aflau la mai mult de un kilometru de mal. Brusc, precum lămpile unei odăi răspunzând unui întrerupător, oceanul întunecat din jurul lor deveni albastru opalescent. Ignacio se opri călcând apa şi folosind lancea pentru a pluti.

— Aici, rosti el. Adu-i între tine şi lumină.

Cu ochii deschişi, îşi aplecă faţa spre apă, o ridică iarăşi pentru a răsufla adânc, şi plonjă. Nicholas îi urmă exemplul, plutind cu burta în jos, cu ochii deschişi.

Întreaga lume a sclipirilor dansatoare şi insulei negre dispăru de parcă îşi afundase chipul într-un vis. Departe, mult departe sub el, Jupiter îşi etala discul mare şi dungat, însemnat cu întinsa Pală Roşie, unde enzimele siliconice făcute de om

smulseseră hidrogenul din metan pentru a aţâţa fuziunea: un cancer şi un soare embrionar între soarele acela şi ochii săi se întindeau invizibili o sută de mii de kilometri de spaţiu, şi carcasa din tempersticlă a satelitului; sute de metri de apă iluminată, şi în ea trupul lui Ignacio, negru pe fundalul luminii, continuând să coboare, cu lancea, o linie întunecată în mână.

Involuntar, capul lui Nicholas se ridică, revenind în universul valurilor înspumate, înţelegând acum că ceea ce denumise „noapte” era doar umbra aruncată de doctorul Island atunci când Jupiter şi Pata Roşie treceau pe sub el. Linia acelei umbre, insesizabilă în aer, era acum distinctă pe apă îndărătul lui. Inspiră adânc şi plonja.

Aproape imediat un peşte ţâşni de undeva de dedesubt, şi braţul său stâng propulsă lancea, dar greşi ţinta înotă după lance, apoi văzu alt peşte, mai mare, mai jos şi se afundă după el, trecând pe lângă Ignacio care ieşea să răsufle. Peştele era prea departe, şi el îşi terminase oxigenul; cu plămânii ţipând după aer, înotă în sus, gata să-şi abanoneze arma, după aceea, dându-şi seama în ultima clipă că putea s-o facă, pentru că lancea avea să se înalţe la suprafaţă dacă-i dădea drumul. Capul lui ieşi deasupra şi icni, cu inima bubuind; apa îl lovi în faţă şi simţi din nou, brusc, de parcă încetaseră să existe pe durata absenţei sale, loviturile ritmice ale valurilor.

Ignacio îl aştepta. Îi strigă:

— De data asta vei veni cu Ignacio şi el îţi va arăta zeul mării cel mort Apoi vom pescui.

Incapabil să vorbească, Nicholas încuviinţă. I se mai permiseră trei răsuflări: după aceea Ignacio plonjă şi Nicholas trebui să-l urmeze, propulsându-se cu picioarele în jos până ce presiunea îi cântă în urechi. Apoi prin apa albastră văzu desprinzându-se la marginea luminii, o masă uriaşă de metal ancorată de carcasa din tempersticlă a satelitului; deasupra ei, atârnând nemişcat precum o liană uriaşă retezată de la rădăcină, un cablu de două ori mai gros decât trupul unui om; iar pe fund, răşchirat lângă ancora gigantică, un zeu cu picioare care ar fi putut să fie o insectă moartă, numai că avea cel puţin şase metri lungime. Ignacio se răsuci şi-l privi pe Nicholas pentru a vedea dacă pricepea; nu pricepea, dar încuviinţă, şi cu forţele scurgându-se din braţe, ieşi din nou la suprafaţă.

După ce Ignacio prinse primul peşte, rămaseră pe rând la

suprafaţă păzind prada, şi în vreme ce Pata Roşie se târî pe sub marginea răsfrântă a doctorului Island, ei mai prinseră doi, unul destul de mare. Apoi, când Nicholas era atât de extenuat încât de-abia îşi putea ridica braţele, se întoarseră pe mal, şi Ignacio îi arătă cum să cureţe peştii cu un spin şi muchia unei scoici, apoi să-i împacheteze în lut şi frunze ca să se coacă în spuză. După ce Ignacio începu să mănânce peştele cel mai mare, Nicholas, timid, îl apucă pe cel mai mic, şi mâncă pentru prima dată de când sosise pe doctorul Island. Abia când terminase îşi aminti de Diane.

Nu îndrăzni să-i ducă ultimul peşte, dar privi pe furiş spre Ignacio, şi începu să se îndepărteze încetişor de foc. Brazilianul părea că nu-l observase. Când ajunse la adăpostul umbrelor se sculă, mai făcu câţiva paşi, apoi - încet, aşa cum îl avertizau instinctele - începu să meargă, şi nu alergă decât după ce distanţa dintre ei era de aproape o sută de metri.

O găsi pe Diane stând apatică şi tăcută la marginea iazului rece, şi se chinui să o convingă să se ridice. În cele din urmă o ridică, palmele sale sub umerii ei apăsându-i coastele subţiri. Ridicată în picioare ea stătu destul de dreaptă, şi-l urmă când o apucă de mână. El îi vorbi, ştiind că, deşi nu dădea nici un semn, ea îl auzea, şi că anumite cuvinte i-ar fi putut trezi un răspuns.

— Am fost la pescuit - Ignacio mi-arătat cum. Şi-are un foc, Diane, l-a luat de la un fel de robot care cred că fixa unul din cablurile care-l ţin pe doctorul Island, nu ştiu cum. Oricum, fii atentă, am prins trei peşti mari, şi eu am mâncat unul şi Ignacio a mâncat unul mare de tot, şi nu cred c-o să se supere dac-o să-l mănânci pe celălalt, numai să-i zici „Da, *Patrão*” şi „Nu, *Patrão*” - asta-i place, şi e obişnuit numai cu maşinile. Nu trebuie să-i zâmbeşti sau altceva - doar uită-te în foc, eu asta fac, doar uită-te-n foc.

Lui Ignacio, înţelept poate, nu-i spuse absolut nimic la început, conducând-o pe Diane în locul unde stătuse el cu câteva minute înainte şi punându-i în poală câteva bucăţele de peşte. Când ea nu mâncă, el găsi o fâşie de carne moale, friptă şi i-o băgă îngură. Ignacio rosti:

— Ignacio crede că aceasta e moartă, şi Nicholas răspunse:

— Nu, *Patrão*.

— Mai este un peşte. Dă-i-l.

Nicholas îl ascultă, trăgând din jar bulgărele de lut, spărgându-l cu podul palmei, şi desprinzând carnea aburindă de pe oase şi piele pentru a i-o da când se răcise; după ce peştele stătuse în gura ei poate o jumătate de minut începu să mestece şi să înghită, iar după a treia îmbucătură îşi luă singură deşi fără să-i privească pe niciunul dintre ei.

— Ignacio credea că aceasta e moartă, vorbi iarăşi Ignacio.

— Nu, *Patrão*. răspunse Nicholas, şi apoi adăugă: După cum poţi vedea, e vie.

— Este o fiinţă frumoasă, cu lumina focului pe faţă - nu?

— Da, *Patrão*, foarte frumoasă.

— Dar prea slabă.

Ignacio ocoli focul şi se aşeză aproape de Diane, după aceea se întinse către peştele pe care i-l dăduse Nicholas. Degetele ei se strânseră în jurul peştelui, deşi continua să nu-l privească pe bărbat.

— Vezi, spuse Ignacio, totuşi ne cunoaşte. Nu suntem stafii.

Nicholas şopti agitat:

— Lasă-i-l.

Încet, degetele Dianei se desfăcură, dar Ignacio nu luă peştele.

— Glumeam, micuţo, spuse el. Şi cred că n-a fost nici o glumă bună la urma urmei. Apoi când ea nu-i răspunse, se întoarse cu spatele, ochii săi căutând peste apa întunecată, învolburată. ceva ce Nicholas nu putea zări.

— Te place, *Patrão*, spuse Nicholas. Cuvintele semănau cu înghiţitul de scârnăvii, dar se gândi la pasărea gata să sfâşie prin pielea Dianei şi la sângele Mayei pătrunzând în punctuleţele mici şi rotunde în ţesătura albă. şi continuă: E doar timidă. E mai bine-aşa.

— Tu. Ce ştii tu?

În sfârşi: Ignaco nu mai privea oceanul. Nicholas spuse:

— Nu-i adevărat, *Patrão*?

— Da, este adevărat.

Diane ciugulea iarăşi din peşte, ducând bucăţele minuscule la gură cu degete delicate; distinct dar aproape absent spuse:

— Pleacă, Nicholas.

El îl privi pe Ignacio, dar ochii brazilianului nu se întoarseră către fată şi nici nu vorbi.

— Nicholas, pleacă. Te rog.

Cu un glas despre care spera că era îndeajuns de coborît pentru a nu fi auzit de Ignacio, Nicholas spuse:

— Ne vedem dimineaţă. Bine?

Capul ei se mişcă o fracţiune de centimetru.

Odată ce nu mai zărea focul, orice colţişor al plajei era la fel de bun pentru dormit; îi păru rău că nu luase un lemn din foc ca să-şi aprindă şi el unul, şi încercă să-şi acopere picioarele cu nisip ca să le apere de vântul rece, dar nisipul cădea ori de câte ori se mişca, iar picioarele şi mâna stângă se mişcau fără voia lui.

Valurile, clipocind la ţărmul dantelat, spuseră:

— Te-ai descurcat bine, Nicholas.

— Te pot simţi cum te mişti, spuse Nicholas. Nu cred că te-am mai putut simţi până acum decât când am fost acolo sus.

— Nu cred că poţi acum; legănarea mea este mai mică decât o sutime de grad.

— Ba da, pot. Ai vrut să fac asta, nu-i aşa? Cu Ignacio.

— Nicholas, ştii ce este efectul Harlow?

Nicholas clătină din cap.

— Acum vreo sută de ani, doctorul Harlow a făcut experienţe cu maimuţe care fuseseră crescute în absolută izolare - fără mamă, fără nici o altă maimuţă.

— Norocoase maimuţe.

— Când maimuţele au ajuns mature, doctorul le-a pus în cuşti cu maimuţe normale; ele s-au bătut cu oricare maimuţă se apropia de ele, şi uneori le omorau.

— Întotdeauna psihologii bagă ceva în cuşti; nu s-au gândit să le dea drumul în junglă mai bine?

— Nu, Ncholas, deşi noi avem ... Nu spui nimic?

— Cred că nu.

— Ştii, doctorul Harlow a încercat să împerecheze maimuţele crescute în izolare - activitatea sexuală este principala funcţie socială - dar acestea n-au vrut. De câte ori se apropia de ele o altă maimuţă, indiferent de sex, deveneau agresive, determinându-le şi pe celelalte să fie agresive. Le-a

vindecat în cele din urmă, introducând maimuţe neajunse la maturitate - pui - în locul celor mature. Puii aveau atâta nevoie de adulţi, încât continuau să facă încercări de apropiere de cei izolaţi, indiferent cât de des sau cât de violent erau respinşi, iar în cele din urmă au fost acceptaţi, şi izolaţii s-au integrat în societate. Este interesant de observat că întemeietorul creştinismului pare să fi avut o înţelegere intuitivă a principiului - dar au trecut aproape două mii de ani înainte de-a se demonstra ştiinţific.

— Nu cred că merge şi-aici, spuse Nicholas. E mult mai complicat.

— Fiinţele omeneşti sunt nişte maimuţe complicate, Nicholas.

— E prima dată când te-aud că faci o glumă. Îţi place că nu eşti om, aşa-i?

— Bineînţeles. Ţie nu ţi-ar place?

— Aşa am crezut mereu, dar acum nu-s sigur. Ai spus aşa ca să m-ajuţi, nu? Nu-mi place asta.

Un val mai înalt decât celelalte risipi spumă rece peste picioarele lui Nicholas, şi pentru un moment se întrebă dacă acela era răspunsul doctorului Island. Peste o jumătate de minut un alt val îl udă, şi altul, şi se îndepărtă în susul plajei pentru a scăpa de ele. Vântul era mai puternic, însă dormi în ciuda lui, şi fu trezit doar pentru o clipă de o străfulgerare luminoasă din direcţia de unde venise; încercă să ghicească ce ar fi putut să fie, se gândi la Diane şi Ignacio azvârlind în sus beţele arzând, ca să vadă liniile de foc, zâmbi - prea somnoros ca să se înfurie - şî adormi la loc.

Dimineaţa veni rece şi mohorâtă; Nicholas alergă în susul şi în josul plajei, frecându-se cu palmele. O ploaie fină, sau spumă (era greu de precizat ce anume), era purtată de vânt, transformând, lumina într-un cenuşiu posomorit. Se întrebă dacă Diane şi Ignacio aveau să se supere dacă se întorcea acum şi hotărî să aştepte, apoi se gândi să pescuiască, astfel încât să nu se ducă cu mâna goală; dar oceanul era foarte rece şi valurile atât de mari încât îl rostogoliră, smulgându-i lancea din mână. Ignacio îl găsi cu apa scurgându-se pe el, rezemat cu spatele de trunchiul unui palmier şi privind spre curba oceanului înălţându-se.

— Bună, spuse Ignacio.

— Bună dimineaţa, *Patrão*.

Ignacio se aşeză.

— Cum te cheamă? Cred că mi-ai spus, când ne-am întâlnit prima dată, dar am uitat. Scuza-mă.

— Nicholas.

— Da.

— *Patrão*, mi-e foarte frig. Nu s-ar putea să mergem la focul tău?

— Mă numesc Ignacio; aşa să-mi spui.

Nicholas încuviinţă, înspăimântat.

— Dar nu putem merge la focul meu, deoarece s-a stins.

— Nu poţi aprinde altul, *Patrão*?

— N-ai încredere în mine, aşa-i? Nu te acuz. Nu, nu pot aprinde altul - dacă doreşti, te poţi folosi de ceea ce am şi să aprinzi altul după plecarea mea. Am venit doar să-mi iau la revedere.

— Pleci?

Vântul din frunzele palmierului spuse:

— Ignacio este mult mai bine acum. Va merge în altă parte.

— În alt spital?

— Da, într-un spital, însă nu cred că va trebui să rămână mult timp acolo.

— Dar... Nicholas încercă să se gândească la ceva potrivit. În St. John şi în celelalte locuri unde fusese ţinut, atunci când cineva pleca, pur şi simplu pleca, şi de obicei nici nu li se mai prea vorbea, odată ce se aflase că plecau şi astfel erau deja contaminaţi de ceea ce îngheţa zâmbetele şi usca lacrimile celor de afară. În cele din urmă, spuse:

— Mulţumesc pentru că m-ai învăţat să pescuiesc.

— Pentru puţin, spuse Ignacio. Se sculă şi puse o mână pe umărul lui Nicholas, apoi se întoarse. La patru metri în stânga lui, nisipul umed începuse să se ridice şi să curgă. Pe când Nicholas privea, se deschise într-un coridor alb, puternic luminat. Ignacio îşi dădu părul negru şi cârlionţat din ochi şi coborî, iar nisipul se închise cu o bufnitură.

— N-o să se-ntoarcă, nu? întrebă Nicholas.

— Nu.

— A zis că-i pot folosi materialele ca să aprind alt foc, dar nu ştiu nici măcar ce anume sunt.

Doctorul Island nu răspunse. Nicholas se ridică şi porni spre locul unde fusese focul, gândindu-se la Diane şi întrebându-se dacă era flămândă; el era.

O găsi lângă focul stins. Pieptul îi fusese ars, şi în apropiere lângă gaura din nisip unde Ignacio îl ascunsese probabil, era un aparat de sudură nuclear. Sursa era prea grea pentru Nicholas s-o ridice, dar ridică pistolul de sudură cu cablul lui scurt şi apăsă trăgaciul, producând o descărcare de plasmă de doi metri, pe care o plimbă pe nisip până ce trupul Dianei fu cenuşă. Când terminase, vântul biciuia palmierii şi-l orbea cu acele ploii, însă el strânse lemne şi făcu un alt foc, tot mai mare până trosnea şi vuia ca o forjă sub vânt.

— A ucis-o! răcni spre valuri.

— DA. Vocea doctorului Island era puternică şi sălbatică.

— Ai zis că este mai bine.

— ESTE, urlă vântul. TU AI UCIS MAIMUŢA CARE VOIA SĂ SE JOACE CU TINE, NICHOLAS - AŞA CUM CREDEAM CĂ IGNACIO TE VA UCIDE ÎN CELE DIN URMĂ PE TINE, CARE EŞTI ATÂT DE UŞOR DE DETESTAT, ATÂT DE DIFERIT DE CEEA CE SE CONSIDERĂ CĂ TREBUIE SĂ FIE UN BĂIAT DAR UCIDEREA MAIMUŢEI TE-A AJUTAT. ÎŢI AMINTEŞTI? TE-A FĂCUT MAI BUN. LUI IGNACIO ÎI ERA TEAMĂ DE FEMEI; ACUM EL ŞTIE CĂ, DE FAPT, ELE SUNT FOARTE SLABE, ŞI EL A ACŢIONAT PE BAZA UNOR ÎNCHIPUIRI ŞI LE GĂSEŞTE MAI BUNE.

— Te legeni, spuse Nicholas Eu fac asta?

— GÂNDUL TĂU.

Un palmier se rupse în furtună; în loc să se prăbuşească, zbură izbindu-se de ceilalţi, coroana lui înfrunzită umflându-se precum o velă sub vânt.

— Te ucid, spuse Nicholas. Distrugându-te. Partea stângă a feţei lui era atât de contorsionată de durere şi mânie încât de-abia mai putea vorbi.

Doctorul Island se scutură sub tălpile lui.

— NU.

— Unul din cablurile tale e rupt deja - l-am văzut. Poate nu numai unul. O să te desprinzi. Răsucesc lumea asta, aşa-i? Rachetele de poziţionare sunt reglate după sentimentele mele, şi ne învârtesc, iar frânarea e vântul şi valurile mari, şi când o să te desprinzi nimic nu te va mai echilibra.

— NU.

— Care-i tensiunea în cabluri? Nu ştii?

— SUNT FOARTE PUTERNICE.

— Ce răspuns e ăsta? Ar trebui să spui ceva gen: „Tensiunea din cablurile — D este de două’j de miliarde kilograme - forţă. ATENŢIE! ATENŢIE! Ruperea se va produce după aproximativ nouăzeci şi şapte de secunde! ATENŢIE!” Nu ştii nici măcar cum ar trebui să vorbească o maşină? Nicholas urla acum, şi fiecare val urca pe plajă mai sus decât ultimul, astfel încât tulpinile celor mai mulţi palmieri de pe ţărm erau în apă.

— ÎNAPOI, NICHOLAS. CAUTĂ TEREN ÎNALT. DU-TE ÎN JUNGLĂ. Vorbeau chiar talazurile ce se spărgeau.

— Nu.

Un şarpe lung de apă se întinse către foc, care sfârâi şi se burzului.

— ÎNAPOI!

— Nu!

Un al doilea val sosi, lovindu-l pe Nicholas în coapse şi aproape stingând focul.

— TOATE ACESTEA VOR FI ÎN CURÂND SUB APĂ. ÎNAPOI!

Nicholas ridică câteva crengi încă arzând şi încercă să le ia cu el, dar vântul le stinse de îndată ce le luă din foc. Trase de aparatul de sudură însă era prea greu.

— ÎNAPOI!

Intră în junglă, unde copacii se biciuiau între ei, despuindu-se de frunze în vânt şi ramuri rupte zburau prin văzduh precum resturile unei explozii; o vreme auzi glasul Dianei strigând în furtună; deveni al Mayei, apoi al mamei lui sau al Surorii Carmela, şi alte o sută: cu timpul, vântul slăbi, şi nu mai simţi solul legânându-se. Se simţea obosit. Rosti:

— Deci tot nu te-am ucis, nu?

Nu primi nici un răspuns. Pe plajă, când se întoarse acolo, găsi aparatul de sudură pe jumătate îngropat în nisip. Nici o urmă din cenuşa Dianei, sau din foc. Adună alte lemne şi aprinse alt foc, folosind aparatul.

— Acum, spuse el. Săpă în nisip până ajunse la suprafaţa grosolană de piatră de dedesubt, şi puse flacăra pe ea; se înegri şi începu să facă băşici.

— Nu, rosti doctorul Island.

— Ba da. Se aplecase concentrat asupra flăcării, cu ambele mâini încleştate pe trăgaci.

— Nicholas, opreşte-te. Când nu răspunse, adăugă: Uită-te în spate.

Se auzi un plescăit mai puternic decât valurile spărgându-se, şi un târşâit metalic. Se răsuci şi văzu uriaşul robot-gândac pe care Ignacio i-l arătase pe fundul oceanului. Scoici minuscule se agăţau de pielea lui metalică, şi apă verzuie îi curgea pe trup. Înainte de-a putea întoarce pistolul cu plasmă către el, braţele ca nişte cleşti se repeziră şi i-l smulseră. Pe toată plaja maşinării similare netezeau nisipul şi reparau stricăciunile furtunii.

— Lucrul ăla era mort, spuse Nicholas. Îl ucisese Ignacio.

Robotul ridică sursa de curent, o curăţa de nisip, se întoarse şi porni înapoi spre ocean.

— Asta credea Ignacio, şi era mai bine că aşa credea.

— Iar tu ai zis că nu poţi face nimic, că n-ai mâini.

— În acelaşi timp ţi-am spus că te voi trata precum o va face societatea când vei fi eliberat, că aceasta este natura mea. După asta, ai continuat să mai crezi tot ce ţi-am spus? Nicholas, acum eşti tulburat pentru că Diane este moartă ...

— Ai fi putut-o apăra!

— ... dar murind ea a făcut bine pe altcineva - cineva foarte important. Prognoza ei era defavorabilă; realmente dorea numai moartea, şi aceasta a fost moartea pe care i-am ales-o. O poţi numi moartea doctorului Island, o moarte ce ajută pe altcinva. Acum eşti singur, dar în curând vor fi mai mulţi pacienţi în aces segment, iar tu îi vei ajuta şi pe ei - dacă poţi - şi poate că ei te vor ajuta pe tine. Înţelegi?

— Nu, spuse Nicholas.

Se azvârli pe nisip. Vântul se potolise, dar ploua puternic. Se gândi la viziunea pe care o avusese cândva, şi cum i-o descrisese Dianei cu o zi în urmă.

— Nu se termină aşa cum am crezut, şopti el. Era doar icnetul unui sunet în fundul gâtului. Niciodată nimic nu se termină bine.

Valurile, vântul, frunzele foşnitoare ale palmierilor şi ploaia răpăind, maimuţele care coborîseră pe plajă ca să caute resturi de mâncare aduse la ţărm, răspunseră:

— Pleacă ... întoarce-te, nu te clinti.

Nicholas îşi lipi faţa cu cicatrici de genunchi, legănându-

se înainte şi înapoi.

—- Nu te clinti.

Mult timp rămase nemişcat în vreme ce ploaia îi şfichiuia umerii şi maimuţele ude se zbenguiau şi se băteau în jurul lui. Când în cele din urmă înălţă capul, pe chipul lui exista un element de personalitate care fusese doar potenţial prezent până atunci, însoţit de un vid şi o expresie de surpriză. Buzele i se mişcară, şi sunetele erau sunetele scoase de un surdo-mut care încearcă să vorbească.

— Nicholas nu mai este, spuseră valurile. Pe Nicholas, care era partea dreaptă a trupului tău, jumătatea stângă a creierului tău, l-am forţat în catatonie; pentru restul vieţii tale el va fi pentru tine doar ceea ce ai fost tu cândva pentru el - sau mai puţin. Înţelegi?

Băiatul încuviinţă.

— Te vom numi Kenneth, tăcutule, iar dacă Nicholas încearcă să se întoarcă, Kenneth, trebuie să-l alungi... sau să revii ceea ce ai fost.

Băiatul încuviinţă pentru a doua oară, şi peste câteva clipe începu să adune lemne pentru focul de abia pâlpâind. Parcă pentru ele valurile cântară:

Astă-seară oceanul e furios...
Deasupra insulei Sado se-ntind
Nori tăcuţi de stele.
Nu răspunse nimeni.

[*First published in „Orbit 7”, ed. Damon Knight, G.P. Putnam’s 1970*]